

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 94

10 11

TUẦN LỄ TỪ 1-7

ĐEN 7-1-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BÉP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NỐI 24.901 - 93.801

Wason Jan. 1, 70
DS 531
C94++

Đừng nhân danh chiến tranh nữa

Từ nhiều năm nay, nhiều nhà lãnh đạo đã nhân danh chiến tranh để phủ tay trước những vấn đề nan giải của hậu tuyến. Tất cả cho tiền tuyến. Đồng ý. Nhưng hậu tuyến bạc nhược, rỗng tuếch, lấy làm gì vốn «tất cả» cho tiền tuyến? Khẩu hiệu cũ rích «Hậu phương có ổn định, tiền tuyến mới đạt thắng lợi tối đa» nhà nước đã in, đã viết, đã dán, đã căng. Song hậu phương vẫn chưa ổn định. Và, do đó, tiền tuyến chưa đạt thắng lợi tối đa. Đề chiến thắng giặc Cộng sản

tạo lập nền hòa bình... công chính.

Hậu Phương chúng ta kẹt cứng những vấn đề không sao giải quyết nổi. Y hết một con đường nhỏ hai chiều mà cả hai chiều cùng bị xe cộ choán lối y hết đường một chiều. Tham những đày rẫy. Diệt không xong Không muốn diệt, Anh hùng diệt tham những là Thủ Tướng Trần văn Hương đã bùng gạn hai tiếng «than ôi tề tái, tham những cấu kết với thời nát và bắt tài vô tướng, Rồi sinh hoạt leo thang. Con lóc vật giá cuốn

dân chúng vào vòng tội lỗi, Nạn trộm cướp tràn lan, Trong khi đó cái đã dân chủ lạm phát, lập pháp chỉ lo kiểm chuyện học hặc vôi hành pháp; nghị sĩ, dân biểu chỉ rình những lời tuyên bố thiếu thận trọng của Tổng Thống, Thủ Tướng mà công kích, phản đối.

Tinh thần tiêu tiết ngập ú trong quốc hội. Giặc ở sát nách không lo giết, lại mãi lo tìm sơ hở của thủ tục để làm bề mặt kẻ đòi bắt giặc! Đất nước điêu linh, cái thế sống còn trong gang tấc, cóc nghé. Chỉ nguy tạo uy

thể cá nhân bề phái đề mưu bá đồ vương. Hỏi sao hậu phương ổn định nổi.

Con Ong làm công việc đối đá là quý lạy các vị có trách nhiệm mí lý đất nước đang xin quý vị đừng học hặc nhau, đừng soi kính hiển vi vào tiêu tiết, quý vị hãy đoàn kết một tí. Đề lo giải quyết những vấn đề hậu phương cho ổn định, cho tiền tuyến thắng lợi. Khi giặc đã dẹp xong, Con Ong mời quý vị tiếp tục học hặc nhau.

Cứ nhân danh chiến tranh mà bỏ bê hậu phương, dân sẽ thối chí. Và còn gì cho tiền tuyến.

MỘT KINH NGHIỆM

Những cuộc bầu cử Tổng Thống P.T.T. Thượng Nghị Viện Hạ Nghị Viện năm 1967 qua đi có ảnh hưởng lớn lao đối với tương lai đất nước mà thắng dân đã ôn cố tri tân mà hành động trong mai hậu.

Đại Diện cho dân đã làm gì cho dân?

Dân khổ thì mặc dân

Nên khi bầu cử cần phải thận trọng cân nhắc tài đức của ứng cử viên, biết rõ nhu cầu quốc gia trong hiện tình đất nước mà chọn mặt gởi vàng.

Không nên bị mua chuộc hoặc áp lực kẻ khác hoặc kẻ khác mua chuộc bằng mọi hình thức phương cách vì đã vô tình vi phạm đức công bằng mà còn làm đi hại cho đất nước chúng ta trên đả dân chủ.

Một công dân lại còn trách vụ làm hết sức, mỗi người trong phạm vi của mình để cho cuộc bầu cử diễn ra một cách lương thiện, bảo đảm có như thế mới bộc lộ một cách trung thực để cho những người dư tài sức có cơ hội phục vụ quê hương đem lại thanh bình hạnh phúc cho dân tộc. Nếu không thì nên bỏ phiếu trắng chứ chọn những Dân B để khi vào tòa nhà Lập Pháp mà trở thành dân biểu rờ nhằm srong Châm, Ký lý Quảng Tín buôn lịch coi trường cướp nhà cướp đất và làm áp phe V.V. hoặc thành Dân biểu Cộng sản nằm vùng lá phiếu của cử tri đã bầu ông Nghị chỉ lo cho đạo giáo họ, vợ con họ lo mua xe đất nhà và đi ngoại quốc thì xin các bạn hãy thận trọng trong các cuộc bầu cử 1970-1971 sắp đến.

Sở dĩ tất cả những cái gì đã sây ra bề bộn trong tòa nhà Lập Pháp một phần lỗi cũng tại cử tri đã quá dễ dãi nghe lời đường mật phỉnh gạt của những tên ma đầu chính trị, ngoài đời không có nghề nhất định hoặc sống vất vưởng ông không ra ông, thắng không ra thắng, chỉ chờ cơ hội tốt là rúa may và dịp may duy nhất đã được chễm chệ ngồi trong tòa nhà Lập Pháp.

Còn hạng người thừa ăn dưng mỡ, thêm danh vọng vung vãi tiền bạc để mua một chức tước dù chức tước đó là « bù nhìn » hữu danh vô thực.

Sau chót chính quyền lúc đang thời cũng phải chịu một phần trách nhiệm đã không điều tra kỹ lưỡng. Hạnh kiểm và lý lịch của mỗi cá nhân đã đề những phần tử bất hảo lọt vào danh sách tranh cử.

đàn anh đối lập với nhà nước em đối lập với nhà bếp

Hồi Doãn ta sang xứ Cờ Hoa tu nghiệp về ngành gỗ đầu trẻ của mình tỉnh cờ (nhà) Văn gặp Võ (Đình) ở một tỉnh nhỏ gần thuộc loại khí ho cò gáy miệt cực Bắc Cờ Hoa : Matamoras, Bắc Pennsylvania. Từ thành phố gồm toàn những nhà hộp diêm New York tới Matamoras Doãn ta phải ngồi mất bốn giờ xe buýt.

Võ Đình đã theo học tại các trường Académie de la Grande Chaumière và Quốc Gia Cao Đẳng Mỹ Thuật tại Paris. Nguyên là dòng giống Việt Nam đa vàng mũi tẹt thuộc Á châu, Võ Đình qua Âu châu học về nghiệp họa, thành tài qua Phi châu ngao du, nay thì tạm dừng chân ở Mỹ.

Trong cuộc sơ kiến đó (nhà) Văn bèn hỏi Võ : «Vậy ra trên trường quốc tế quan bác đã có tới chục cuộc triển lãm cá nhân. Ngoài Lê Phổ xét ra chưa có họa sĩ Việt Nam nào nhiều triển lãm như thế, vậy mà quan bác chưa bao giờ triển lãm ở Việt Nam, ở đất tổ, quan bác có thấy đó là một điều mỉa mai ?»

Võ vừa vuốt râu (Võ để râu mép khá rậm) vừa lắc đầu ngao ngán trả lời ngay : «Đệ thấy đó là một điều nhục nhã là đằng khác !»

Thế là về nước được năm nay Văn có ý muốn rửa nhục cho Võ. Hấn âm thầm cùng con nhà họa sĩ Ngọc Dũng sửa soạn cho cuộc triển lãm đầu tiên của Võ tại quê hương gồm 25 mộc bản vừa đen trắng vừa màu. Đó cũng là thái độ của Võ muốn gìn giữ một niềm yêu thương về kỹ thuật mộc bản cổ truyền của dân tộc. Sau cuộc triển lãm này có thể họ Doãn sẽ tính chuyện tổ chức triển lãm những tranh sơn dầu của Võ Đình.

Tội nghiệp thằng cha (họ Doãn) vốn gầy, vào dịp cuối năm này nào dạy học, nào bị Minh Võ thúc bài Xuân Con Ông (phần văn nghệ... đâm thắm), nào chạy xuôi ngược lo đóng khung, in thiệp mời, sửa soạn phòng triển lãm... nên trông hần lại càng thiếu não mình hạc xác ve.

Cuộc triển lãm Mộc Bản Võ Đình này sẽ tổ chức tại Thư Viện Đại Học Vạn Hạnh, 222 Trương Minh Giảng, Saigon. Cát băng khai mạc hồi 9 giờ sáng ngày 22 tháng 1, 1970 đến hết ngày 1 tháng 2 thì bế mạc.

Trong khi đợi in xong thiệp, Doãn nhờ chủ tiệm Minh Võ chuyên lời trân trọng mời trước toàn tiệm Con Ông tới dự buổi khai mạc triển lãm.

«Trân trọng ?» Cái anh nhà giáo lăm lăm cầm này khéo léo khách khí. Anh em văn nghệ sẽ có mặt đông đủ tại phòng tranh buổi khai mạc !

DOÃN QUỐC SỸ VỚI TRIỂN LÃM VÕ ĐÌNH

BỐC MẢ

THỢ BỐC

ĐẠI TÁ HAI ĐẾN ĐẤY !

Thế là Muối chúa Thanh chiêu đã trở về « thánh địa » tại Trung Chánh. «Ngày trở về» không đến nổi... «anh bước lên» mà là vợ chồng con cái ngự trên chiếc tắc xi, phía sau hai chiếc díp võ trang hộ tống. Trên chiếc díp đi đầu, Đại Tá Trần Văn Hai (Tổng giám đốc Cảnh Sát Quốc gia) ngồi cặp kính đen che lấp một phần khuôn mặt, không biết người nghĩ những gì trên con đường dài 15 cây số ấy.

Đại Tá Trần Văn Hai đích thân đưa gia đình Muối Chúa Thanh Chiêu về tận nhà, giao gia đình Muối cho ông Trưởng chi Cảnh Sát Học Môn bảo vệ với chỉ thị rõ ràng là «Chú phải dùng mọi khả năng và quyền hạn bảo vệ cho gia đình này. Đây không phải là rừng rú mà ai cũng tự làm ra luật và tự xử lấy hận thù bất chấp cả luật pháp, cảnh sát không bảo vệ được cho công dân thì còn để ngành cảnh sát làm gì nữa !»

Câu nói hào hùng ấy của người anh cả trong ngành cảnh sát không những gây tin tưởng riêng cho giới cầm bút mà còn gây tin tưởng cho cả toàn dân bởi vì ngày nay bọn cạy hơi dựa thế ý vào cây to gốc lớn hà hiếp dân đen hơi nhiều. Hồi bọn lộng quyền thế coi thường luật pháp Quốc gia, có ngày Đại Tá Hai lại thăm chúng mày đấy !

«CÁI GIỐNG :» NÀY CỦA AI ?

Đại Tá Hai bị ông bà (vợ bé) Thiếu Tá Nghiêm (Tham mưu trưởng Tiểu khu Bình Dương chứ đâu phải là Tiểu khu phó như ông bà đó đã võ ngực xưng đế nạt dân đen) đem cái mộc Đại Tá Trần Văn Hai ra để nạt gia đình nhà dân. Khi hay tin, Đại Tá Hai sùng sục. Ông đã xác nhận với lòng dân Thanh Chiêu : «Nó không là cái giống gì của tôi cả !» Cả nước Việt Nam ơi, chưa là «cái giống» gì mà còn thét ra lửa mưa ra... sùng đạn như vậy đó, nó mà là «cái giống» thực thì thấy cha thiên hạ. Thiếu Tá Nghiêm «không là các giống gì» của Đại Tá Hai nhưng chắc phải là «cái giống gì» của một người «yên hùng» nào đó nên mới ngồi chỗ ngon và làm tăng như vậy. Nè, quan to nào có Thiếu Tá Nghiêm là... «cái giống», hãy mau mau mà thiên cha nó «cái giống» đó đi, nó là một «cái giống» chuyên đi reo rắc vạ đó. Cứ để nó... lũng lũng vào người có ngày chịu vạ lây là cái chắc !

Họ nhà Ông đang kéo nhau đi tìm xem ông ta là «cái giống» của ai đây...

XIN ĐỪNG VẶT RÂU

Nhà nước ngửa mặt trước lũ ôn con hay phóng xe bạt mạng và bực mình trước bọn cướp vặt nên đã dùng dùng tung ra cái chiến dịch kiểm soát đặc biệt chớp được trên một trăm anh dân và 47 anh quân. Mới có cái chuyện ngửa ngày vặt như vậy mà nhà nước đã ra tay tế độ như vậy, hoan hô nhà nước lắm. Hoan hô cả bằng hai tay, hai chân. Thế nhưng chỉ hoan hô một tí thôi bởi vì sau chiến dịch chắc là các bệnh dịch lại tái phát. Kinh nghiệm của nước Giao Chỉ đã dạy ta điều đó. Vậy thì nhà nước muốn được ta hoan hô dài dài, hoan hô hết mẹ nó cả nước bọt như con quốc nó kêu mùa hè thì nhà nước nên cho cái dịch đó nó «sống lâu» một tý chứ đừng nên đánh trống cho cả làng nghe rồi quảng cha nó dùi đi đề... đi ngủ. Và điều quan trọng hơn nữa, nhà nước nên mở chi... dịch khác để đi tìm đầu hon là đi... vặt râu như cái chiến dịch xúc tếp nuôi cò này.

TẶNG ÔNG GIÁM «ĐOỐC»

Cái nạn vé máy bay của E Giao Chỉ thường được các bàn tay phù thủy biến hóa thành chợ đen nó đã trở thành một thứ quốc nạn y hệt như là 1 thứ chứng bệnh hắc lao. Ông giám «doốc» nào lên cũng tuyên bố chợ đen phải bị chính tay mình diệt trừ và chính tay mình phải bảnh hơn «thằng» trước. Thế rồi các màu đen quốc hồn quốc túy ấy được các triệu giám «doốc» thủ nhau tìm cách tẩy. Nhưng khốn nỗi, càng kỳ cọ, càng mài rửa cái màu đen nó lại càng... bóng ra mới bỏ mẹ chứ !

Ban Giám «doốc» mới này cũng tuyên bố bài trừ nạn vé chợ đen. Ông tuyên bố treo giải thưởng tới 20.000 cod cho ai tố cáo được kẻ bán chợ đen. 20.000d thơm lắm chứ, được 3 tạ gạo chứ đùa sao. Nhưng trước ông, hình như có người cũng đã dùng đến biện pháp này. Ông ý chờ mãi chẳng thấy ai tố, ông tưởng chợ đen nó sợ ông mà chạy ra miền Bắc cha nó rồi. Ông vênh râu ngồi ăn hút. Đến khi ông mở lớn mắt ra nhìn thì hỏi oi, cả người ông nó đã bị... đen kịt ông bị vượn.

Ông Giám «doốc» mới nghĩ sao về chuyện đó ?

Nhà báo làm cảm tặng ông câu chuyện này làm quà để lúc ông ngồi mài rựa mà ngâm nghĩ.

ĐẠI TIỆC THỊT CHÓ

Năm chó chưa đến thế mà cái hơi... chó nó đã xông tới trước. Nó làm cho Hạ Viện bị vây bùn thành khoang, đóm, nó làm cho anh báo Hòa Bình bị phọc mề bu tích. Chưa đến thời của chó mà đời đã chó vậy, thử hỏi khi đến mùa chó thì cái sự đời còn chó má đến đâu. Cả Phụng nghe đồn rằng một chú ba Tàu ngày trước ở Chợ Lớn nghèo mạt, chú nhờ VN hay có cái cách về kinh tế nên chỉ có 10 năm qua mà đã trở thành giàu bự, sang năm chó sắp tới chú dự tính sẽ cúng thần tài bằng thịt... chó. Cúng một bữa thật vĩ đại và mời tất cả các ông cựu Tổng trưởng kinh tế, Tài chính, sẽ làm Tổng trưởng 2 bộ này.

Bữa thịt chó này sẽ diễn ra vào đúng đêm giao thừa. Chó lù lù tới và người lù lù tới. Tất cả đều nhập cuộc... **NÊN ĐI «XE ÔM»**

Cả Phụng nhờ ơn các ngài thời xe mà được đi đủ thứ xe của nước Giao Chỉ. Thời thì có được Taxi đi Taxi, có được cyclo đi cyclo, có được xe ngựa đi xe ngựa v.v... nhưng chỉ có đi «xe Ôm» là làm cho Cả Phụng suy nghĩ nhiều về đất nước.

Xe «Ôm» tức là ngồi đằng sau xe Honda, Suzuki

cho người ta chở. Tài xế xe «Ôm» không phải là dân xế chuyên nghiệp, đến 3/4 là công chức và quân nhân. Điều đó chứng tỏ rằng 2 giới này «đội» bỏ mẹ, phải ăn cắp giờ của chính phủ mà đi câu cơm cho vợ con hoặc là bỏ hết thì giờ hủ hý ở nhà mà đi chạy gạo. Sáng ngày 22-12, trong một chuyến xe «Ôm» từ Bảy Hiền về ngã sáu Saigon là tám choạc, Cả Phụng đã...ôm ngay phải một ông thương phế binh. Tội nghiệp, mỗi lần xe ngừng mà phải thò cái chân gỗ ra để đỡ, ông ta lại loạng choạng như người thấm rượu. Ông Bộ trưởng Cựu chiến Binh đầu, thứ đi «xe ôm» một chiều mà về vất tay lên trán. Các ngài Tổng bộ Trưởng các Bộ cũng nên lần lượt nghe tiếng thở dài của nhân tình thế sự.

NÊN DỪNG NỮ TÀI XẾ

Từ cái ngày... nhờ Cộng Sản mà thanh niên được đi lính nhiều đến giờ người ta thấy nữ giới xâm lăng vào các nghề của nam giới, xâm lăng ở ạt y như là tại Cộng Sản ông ợc kéo vào miền Nam. Phụ nữ làm tất cả mọi nghề, kể cả nghề lái xe cho Mèo. Cả Phụng được một chú Mèo quen có nữ tài xế cho biết thuê nữ tài xế có vẻ «ấm cúng» hơn nam tài xế. Một nữ tài xế tiết lộ cho Cả Phụng rằng cô đã lái cho 5 ông chủ

Mèo trong 2 năm làm nghề tài xế. Ông chủ nào cũng tỏ ra là bình dân lắm. Các ông ý thích ngồi ở băng trên hơn là bệ vệ như bố con chó xôm ở băng dưới, có ông lại bỏ cả tất hút thuốc chỉ vì có tài xế không quen khói thuốc Có lẽ các cơ quan nhà nước của ta cũng nên dùng nữ tài xế hơn là nam tài xế. Nữ lái xe vừa làm cho các quan đi hách lại vừa khiến cho các quan... không nổ sai dùng công xa đi làm những công việc không phải là việc công.

XIN TÝ TIỀN LỄ

Như ông Tổng Thống Marcos của xứ Phi L Tân vừa tuyên bố là vẫn còn duy trì tí ti cho VNCH và «quyết định những hình thức viện trợ cần thiết khác» Ông tuyên bố như thế chứng tỏ là còn tinh còn nghĩa lắm đấy chứ. Nếu hết tinh hết nghĩa thì ông rút mẹ nó về rồi. Cộng sản đã trông thấy ông thân với VNCH chưa? liệu hồn đó. Nhưng có đũa ở nước Giao Chỉ thổi mồm thì nó lại bảo rằng ông khôn bỏ mẹ đi ý. Ông vẫn còn duy trì viện trợ tí ti là để còn đầu cầu đưa... cu ly Phi Luật Tân sang Việt Nam. Mẹ nó chứ! nó chỉ nói tầm bậy ông nhỉ! Ông tốt thế mà nó lại xuyên tạc, ông cho Cả Phụng này mấy Đô la để tôi phụng vợ mặt nó ra.

Lục Xi

VẠN TÓC MAI

CHÚA... BẮT LỰC

Giáo sư Lý Chánh Trung, người công giáo cấp tiến Giao Chỉ, vừa trả lời ông Lý quý Chung, người cô đơn Giao Chỉ, một câu hỏi rất đáng để quý vị cố đạo hỏi một tí đờ Chúa ra dọa con chiên suy nghĩ. Số là, ông Quý Chung thắc mắc không biết có Chúa thật không Ông Chánh Trung bảo có Chúa thật trăm phần trăm Super không pha xăng thường. Ông Quý Chung lại thắc mắc:

— « Nếu có Chúa thì chắc Chúa không có đến Việt Nam gần hai mươi năm nay. Ở Mỹ Lai không có Chúa những lúc Saigon bị pháo kích cũng không có Chúa...»

Ông Chánh Trung nói:

— «Chúa vẫn còn nằm trong mòng cỏ. Chúa vẫn là đũa trẻ sơ sinh đáng yêu. Có lẽ vì vậy mà cũng như bao nhiêu đũa trẻ sơ sinh khác, Chúa... bắt lực trước các sự tang thương của đất nước»

Trước đây, Vạn này cứ tưởng Chúa ở khắp nơi, Chúa ở với mọi người, Chúa tạo ra muôn loài, Chúa nhiều quyền biến. Kể nào tin Chúa, có thể đi chuyên ngon núi từ chỗ này sang chỗ khác. Bởi vậy, khi quý vị cố đạo nhân danh Chúa, đòi tranh đấu cho Hoà Bình, đòi xuống đường hoan hô, đá đảo, Vạn này tin tưởng ra rít nhưng được nghe người công giáo cấp tiến Lý Chánh Trung quả quyết rằng CHÚA CHỈ LÀ Đũa SƠ SINH BẮT LỰC, Vạn này đâm ra hết dám tin Chúa. Nếu Chúa *vẫn chỉ là đũa trẻ sơ sinh* thì loài người mong Chúa đem bình an xuống thế gian đúng là bọn người ngớ ngẩn.

Chúa có... bắt lực không? Xin các cụ cố trong hàng giáo phẩm Việt Nam trả lời giùm. Bài gửi về đăng, xin gửi cho Vạn Tóc Mai, con vô thừa nhận của nghị Hách, 54 Võ Tánh Saigon. Chú ý: Bài viết một mặt giấy, không được xưng... Cha, không được rao giảng mà chỉ nhằm giải thích cho sáng danh Chúa. Ưu tiên cho bài nào kèm theo cái măng đa của đốc tờ Paul Ganay hoặc vài chai rượu lễ.

ĐÓN ÔNG SÁU LÈO

Ông Sáu Lèo, với Vạn này, mãi mãi là người bảo vệ chế độ trung kiên nhất. Cho tới giờ phút ông đi doang chức Chánh Đảng Dùi Cui, Vạn này vẫn bóc xé la bút một cách gờ ra tuyết. Ông Sáu Lèo cóc cần biết đảng này, phong trào no lợi và hại cho sự nghiệp của ông Được cứ giữ chức vụ bảo vệ an ninh, ông đã dẹp hết, bắt chấp tất cả. Để làm tròn vai trò bảo vệ an ninh công cộng, bảo vệ chế độ. Không cần biết chế độ tốt hay xấu, nhiệm vụ của ông, ông cứ thi hành. Do đó nhiều chính đảng ghét ông, nhiều chính khách ghét ông Ông khá đồng kẻ thù, mặc dù ông là kẻ có lòng. Hồi ông bị cụ toàn quyền «chơi» ông, Con Ong bênh ông. Ông có mời Thương Sinh lên sở ông xem ông thời ác mô ni ca (tức là gặm bắp luộc) nhưng Thương Sinh từ chối. Cảm cái ân ấy, trước ngày đi Mỹ, ông Sáu Lèo gọi giấy nói cho Thương Sinh:

— Vô đây uống rượu với thằng... què!

Thương Sinh nói:

— Trước tôi gặp anh thì chúng nó sẽ bảo gặp anh để gãi gáy xin tiền và xin che chở... trốn quân dịch. Nên tôi chề. Nay anh hết quý đen, gặp anh ăn cái giải gì?

Ông Sáu Lèo chửi văng mạng:

— Đ. cụ chúng nó, tờ đầu phải là mòng mà các cậu dễ lước. Vô đây uống rượu và thi đua chửi thề với tờ. Cho đỡ buồn. Tờ đợi nhè!

Thương Sinh không vô. Cho đến bây giờ, ông Sáu Lèo vẫn chưa biết mặt mũi Thương Sinh ra sao. Nghe tin ông từ Mỹ về, Thương Sinh bảo Vạn Tóc Mai ra phi trường đón ông. Vạn Tóc Mai đến Ritz bắt giàn nhạc và Lê Thu Jo Marcel đi. Khi ông Sáu Lèo chống nạng từ phi cơ bước xuống giàn nhạc của Jo Marcel trôi lên. Vạn Tóc Mai cùng Lê Thu song ca bản «Ngày trở về» của Phạm Duy:

Ngày trở về có anh thương binh chống nạng cây bừa. Vì thương yêu anh nên ngày trở về có con trâu xanh hết lòng giúp đỡ...

Ông Sáu Lèo rơm rớm nước mắt. Vạn Tóc Mai bèn ca... cá nhân:

— *Chàng về, chàng về nay đã cụt chân, máu đào đã đổ Mậu Thân, ai ơi năm nào...*

Ông Sáu Lèo khóc hu hu. Ông quên hết họ hàng thân thuộc, chạy tới ôm lấy Lê Thu rồi ôm lấy Vạn Tóc Mai, sụt sùi:

— *Vậy mà tờ tưởng không còn ai thương tờ. Ông gắng gượng đỡ chân lành lên khoe:*

— *Tờ chưa quê, chưa thích chống nạng cây bừa. Còn một chân thôi nhưng trái tim vẫn còn nóng hổi. Nếu tờ quốc cần tờ, tờ sẽ hiến nốt một chân cho cuộc chiến đấu diệt Cộng sản bảo vệ quê hương. Tờ không phải sát nhân như bọn Mỹ ngu xuẩn kết tội, tờ là chiến sĩ. Người chiến sĩ chỉ biết chiến đấu với kẻ thù.*

Sau đó, ông Sáu Lèo tạm biệt Vạn Tóc Mai. Ông hẹn sẽ gặp anh em Con Ong ở Ritz để tâm sự những ngày ông sống xa nhà và tái kỷ vụ rí ly tương lửa Nguyễn chánh Thi. Số tới Vạn Tóc Mai sẽ tưởng thuật đầy đủ.

LÀM SAO CHO ĐỖ KHỔ

Cả nước hỏi:

— *Làm sao cho đỗ khổ?*

— *Đọc báo Tiền!*

Nhưng báo Tiền của ông ra được một số thì ngòm củ tỏi. Vậy biết làm sao cho đỗ khổ? Một người bạn hỏi Vạn Tóc Mai. Và Vạn này đáp:

— Đón đọc tuần báo NGƯỜI do Thương Sinh làm chủ nhiệm. Tuần báo này cam đoan không chửi bới ai, không sống sượng, nham nhò. Tuần báo NGƯỜI là tuần báo... cười. Tuần báo NGƯỜI củ vào nỗi đau khổ của mọi người. Và nỗi đau khổ sẽ cười hô hố. Và như thế, NGƯỜI sẽ đỗ khổ. CON ONG trêu chọc bọn tham nhũng, bọn ăn hại đại nạt. NGƯỜI củ cả nước. Củ và chỉ biết củ. Củ với tinh thần Phong Hóa ngày xưa. Dân tộc này khốc từ hai mươi năm nay, cần phải cười một tí cho đời đỗ khổ.

Người bạn gật gù:

— *Ừ, tờ muốn cười... hồn nhiên quá.*

VẠN TÓC MAI

(Con vô thừa nhận của Nghị Hách)

KHEN THIÊN HỒ MỘT PHÁT

Một tờ báo ở đây đưa ra đề tài «Làm thế nào để giết một ông Tổng Thống?» Báo bán rất chạy. Các báo khác bèn chạy theo khai thác, nào là «Làm thế nào để trở thành Tổng Thống», nào «tiền bạc của một ông Tổng Thống» hy vọng rằng các đề tài này sẽ đem lại nhiều độc giả cho tờ báo.

Riêng LV không muốn giết Tổng Thống (sợ ử tử thấy mờ) mà không muốn làm Tổng Thống hay chân tay của Tổng Thống, nên sáng qua đọc báo thấy Thiên Hồ tiên sinh đưa ra đề tài: «Làm thế nào để can gián một Tổng Thống», bèn viết bài để hoan nghinh T. H tiên sinh một phát.

Giết Tổng Thống chả ích gì, vận động làm Tổng Thống là việc làm của thiếu số người. LV đồng ý với T. H làm thế nào can gián Tổng Thống đừng làm bậy mới là việc làm của kẻ trượng phu.

LV đang chờ T. H khai thác đề tài đó một cách triệt để bắt chước chơi.

(Q.T)

ÂN XÁ HAY CHẠY TỘI

Theo tin các báo thì nhà DB «trước mắt» Nguyễn Minh Đăng đã gửi 1 bản thỉnh nguyện thư yêu cầu ông Chủ tịch Lương xét lại trường hợp dùng biện pháp chế tài không cho ký giả H.A vào Hạ Viện.

Thỉnh nguyện thư nhấn mạnh nếu H.A có «tội» thì Hạ Viện cứ truy tố, và nên đình chỉ ngay biện pháp Hành Chánh này.

Ông Dân Biểu «trước mắt» này hình như trước đây cũng có viết báo lại rai nên ông có ý bênh vực lẽ phải của nhà báo, thì cũng hợp lý.

Nhưng Đào Cốc này thấy hình như có một cái gì không... ổn. Bởi vì khi tự ý áp dụng một biện pháp chế tài — dù gán cho nó cái tính chất hành chánh — Hạ Viện đã làm một việc «áo chum quá đầu» khiến cho dư luận chửi um lên.

Nay hẳn là vì thấy «chue quá», ông Đăng và hơn 20 DB nữa, đã ký thỉnh nguyện thư yêu cầu ông Chủ tịch rút lại quyết định đó.

Hành động «xét lại» này tự nó tố cáo một sai lầm trong quá khứ cũng như chủ nghĩa xét lại của Nga, và phong trào xét lại của BV sau cuộc cải cách ruộng đất sắt máu do Trường Chinh đề xướng.

Mà đã tự nhận mình sai lầm, thì phải «xin lỗi» chứ sao lại làm ra cái điều như là «ân xá». Đây là nói theo lối của người «ngu» cứ thích cái gì cũng hợp lý. Còn riêng quý vị Dân Biểu thì... chả cần như vậy. (S.C)

NHÂN NGHĨA BÀ TỬ ĐẾ

Độc giả hồi này đang nổi cơn sùng với làng báo, những lời chửi mắng thật hữu lý và trúng phong phốc.

Lý luận của độc giả (kèm theo những lời chửi thề).

— Các ông nói tranh đấu cho dân nghèo và ngoạc mồm phản đối thuế kiệm ước đến điếc con ráy, nhưng kiệm ước tăng không là bao nhiêu mà chính các ông đã lợi dụng thuế kiệm ước để tăng giá báo lên tới 50%. Như thế chính các ông đã lại chửi bô các ông rồi đấy? *Chỉ được cái nhân nghĩa Bà Tử Đế.*

Những lời mắng mỏ thậm tệ trên đây đáng lẽ C.O khỏi phải phân trần, vì C.O từ trước có kiệm ước và sau ngày có kiệm ước vẫn chỉ bán với giá có 10 tí mặc dầu mọi thứ ấn phẩm liên hệ liên hệ đến 1 tờ báo đều gia tăng từ 20% trở lên. Nhưng riêng C.O vẫn có thể chịu đựng được đó là nhờ số độc giả mỗi ngày một tăng.

CON ONG TRANG 2

Điểm mặt các cụ Thượng...

★ ÔI! CẢNH RÚT PHẢI THÂM ĐI, SAO MÀ BUỒN VẬY!

★ CÓ BỐN ÔNG TƯỚNG ĐỀU VẮNG HẾT!

Trong một số báo trước đây, Con Ong đã không đồng ý về quyết định của Thượng Viện là các Nghị Sĩ sẽ rút thăm đơn danh. Vì hiến pháp quy định: Nghị sĩ bầu cử theo liên danh, và năm 1967, cử tri toàn quốc đã bầu cử cho 6 liên danh đặc cử, mỗi liên danh 10 mạng. Đúng lý ra, nay phải rút thăm trong mỗi liên danh, để ra đi một nửa, ở một nửa. Hơn nữa nếu để tự mỗi liên danh sắp xếp xem ai đi ai ở, rồi báo cho TV biết như vậy, do tinh thần nhường nhịn và phục thiện, tất có thể những người ở lại, sẽ toàn những người khá, và số còn lại của mỗi liên danh, sẽ đồng đều nhau. Như thế, vừa hợp lý, vừa hợp tình. Nhưng tuy ứng cử và đặc cử theo liên danh, đến lúc vào T.V. thì hầu như các liên danh đều tan vỡ, không bảo được nhau. Có khi, các Nghị trong mỗi liên danh còn "chửi bới" nhau, coi nhau như kẻ thù. Cho nên, Ngày 30-12 vừa rồi, Thượng Viện đã có rút thăm theo đơn danh. Khiến cho nhiều anh cóc ra cái gì, thì được ở lại, trong khi, có người khá, lại phải ra đi! Đó là một sự may rủi đến mức khôi hài.

Sau đây, Con Ong xin làm một cuộc điểm mặt những người ra đi, và kẻ ở lại. Kẻ ở lại, (nếu không có biến cố bất thường xảy ra) có thể ăn no ngủ kỹ mãi tới năm 1973. Còn kẻ ra đi, sẽ hết nhiệm kỳ vào tháng 10 năm 1970.

Trước đây, chúng tôi lo ngại là nếu rút thăm đơn danh lỡ tất cả mọi người trong 1 liên danh đều phải ra đi, như thế là phụ lòng tin nhiệm của cử tri. Cũng may, kết quả rút thăm đã không đến nỗi như vậy. Liên danh nào cũng có kẻ ở người đi. Tuy nhiên, có liên danh bị nhẹ, có liên danh bị đau điếng, vì ra đi quá nhiều, và đi luôn cả anh đầu tàu.

Đau nhất là 2 liên danh Đại Đoàn Kết của ông Hiến Béo, và liên danh Trời Việt của cựu tướng Huỳnh Văn Cao, mỗi liên danh đi mất 7 còn 3. Hai liên danh nhẹ hơn cả cùng mang họ "Bông", là Bông Huệ và Bông Lúa, mỗi liên danh đi 3 còn 7. Hai liên danh trung bình là Bạch Tượng đi 4 còn 6 và Nông Công Bình đi 5 còn 5.

Điều đáng ghi nhớ, là có tới 4 trong 6 liên danh đi luôn cả người đầu tàu của liên danh, là các ông Trần Văn Đôn (Nông Công Bình), Nguyễn Văn Huyền (Bông Huệ) Nguyễn gia Hiến (Đại Đoàn Kết), và Huỳnh Văn Cao (Trời Việt).

Điều đáng ghi nhận thứ 2, là cả Thượng Viện có bốn ông Nghị là cựu tướng lãnh, đều vắng cả. Có lẽ "thần lập pháp" nghĩ rằng: trong thời

chiến, tướng lãnh phải về chiến trường, cóc được nói phét tại nghị trường. Bốn Tướng ra đi là các ông: Trần Văn Đôn, Tôn Thất Đính, Huỳnh Văn Cao, và Nguyễn Văn Chuân.

Sau đây, xin điểm mặt từng mạng một, theo thứ tự các liên danh.

1 Năm 1967 Liên Danh Nông Công Bình đặc cử với số thăm cao nhất. Nhưng khi lọt vào Thượng Viện rồi Liên danh này lại "lắm chuyện" nhất. Là Liên danh duy nhất có người thiệt mạng vì biến cố Tết Mậu Thân, là cụ Trần Điền. Đặc biệt, cái Liên danh này đã có mã phát trường khối và do đó Liên Danh đã chia năm sẽ bầy. Đầu tiên, ông Đôn lập khối "Nông công cách mạng", được ít lâu thì tan. Rồi ông Sung lập khối "Xã hội dân chủ", trong khi ông Đính lập khối "Dân chủ Xã hội", đối lập với ông Sung. Nhưng được ít lâu thì tan. Rồi các ông Đôn Đính lại lập khối Cộng Hòa, đối lập kịch liệt với khối ông Sung. Mới đây, có 5 mạng thuộc khối Cộng Hòa chạy sang khối ông Sung, thế là khối Cộng Hòa tan vỡ.

Trong cuộc rút thăm ra đi, tuy liên danh này đi một nửa, ở một nửa, nhưng khá đau. Vì có 2 Ông Tướng Đôn Đính, đều đi tuốt. Có một người của bên này ra đi rất hợp ý trời, là ông Lê Văn Thịnh, người mới đây đã bị tố bán nhà cho người ta, lấy tiền rồi không chịu dọn đi. Mẹ kiếp! Trời có mắt! ông Ksor Rot cũng ra đi, là điều buồn lòng cho các "chiến sĩ Fulro". Hình như ông này rất ít khi đi họp.

Trong số những người ở lại, có các ông Đặng Văn Sung và Phạm Văn Tâm tự Thái Lãng Nghiêm, tuy chẳng có gì "sáng giá" nhưng cũng tạm được.

2 Liên danh Bông Huệ, tuy chỉ phải đi có 3 người, nhưng rất đau khổ. Vì trong số người đi có cụ Chủ tịch kinh niên Nguyễn Văn Huyền, đã làm chủ tịch luôn ba khóa liên tù tì từ khi có TV đến nay. Sự ra đi của người thứ hai thuộc liên danh này, cũng rất đáng tiếc, đó là nghị sĩ Trần hữu Phương, cựu Tổng Trưởng Kinh Tế và Thống đốc Ngân hàng QGVN, người mới đây đã được Quốc Vụ Khanh Vũ Quốc Thúc cử đầu kính phục trước Thượng Viện, trong vụ chất vấn về thuế kiếm ước. Người thứ 3 ra đi là ông Lâm Hạp, hay Lâm Hiệp gì đó. Ông này đi hay ở, cũng chẳng mấy ai để ý. Trong khi ấy thì cả "gia đình" Ông Mai Văn Hàm, gồm 3 Nghị Sĩ, đều được ở lại. Trong số người ở lại, có

các ông Lê phát Đạt, Nguyễn Tư Bản, đều là người khá. Nhưng giá Ông Mai Văn Hàm "thể mạng" cho cụ Nguyễn Văn Huyền, thì hạp lòng Trời hơn. Ông Nguyễn huy Chiểu trưởng nhóm Độc lập, được ở lại, cũng khá. Nhưng ông Lâm Văn On thì cóc ai thấy ông làm gì đáng chú ý cả.

3 Liên danh Đại Đoàn Kết tuy phải ra đi tới 7 người, nhưng giá ra đi cả 10 người thì tốt hơn! Ông Hiến Béo ra đi là phải, vì thành tích vĩ đại nhất của ông là luôn luôn ủng hộ chánh quyền. Mà ủng hộ Chánh quyền, thì trên cương vị nào ủng hộ chả được? Nhất là, ra ngoài mà ủng hộ Chánh phủ, thì hạp với nguyên tắc phân quyền hơn là ở lập pháp mà ủng hộ hành pháp. Người thứ 2 ra đi rất hạp lòng trời, là ông Vũ ngọc Ánh. Ông này mới đây đã xuất ngoại cùng với một phái đoàn ca hát, đem theo cả một thanh niên trốn quân dịch, cho ở lại Pháp luôn! Cái nghề này phát tài lắm, tội chó gì làm Nghị sĩ cho mệt! Ông Trần ngọc Nhuận, hay tuyên bố lèm bèm ra đi cũng phải lắm.

Điều đau đớn hơn cả là trong ba người ở lại, thì có hai ông Hoàng Kim Quy và Đỗ Quang Giai, hai "phi công phân sức lực" nổi tiếng của TV, hai "xạ thủ ba đồ ca" bách phát bách trúng. Cả hai ông đều rất khoái giết báo. Ông Huy thì nhất định đòi giết CON ONG, còn Ông Giai thì đòi giết báo Chính Luận.

4 Liên danh Trời Việt cũng đi tầu suốt mất 7 mạng. Giống như liên danh Đại Đoàn Kết, ông đầu tầu Huỳnh Văn Cao ra đi là phải. Nếu gần đây, Ông Đôn chống Chánh phủ kịch liệt, thì Ông Cao ủng hộ Chánh phủ kịch liệt. Là một nghị Sĩ thuộc cơ quan lập pháp, mà ông từng được đại diện Tổng thống sang Mỹ. Như vậy, nên để ông ra đi, cho hạp nguyên tắc phân quyền hơn. Rất đau khổ là sự ra đi của bà Nguyễn phước Đại, bà này rất khá, và đương là đệ nhất Phó chủ tịch của cụ Chủ tịch Huyền.

Nhưng đau khổ hơn cả, là trong số người ở lại của liên danh này, có các ông Nguyễn mạnh Bảo, và Hoàng thế Phiệt. Ông Bảo, người cử năng nặc đòi sang Mỹ cho bằng được, để xem từ vi cho T.T Nixon. Người đã lập kiến nghị ủng hộ ông Nixon trước khi ông này đặc cử T.T, nên sau khi đặc cử, văn phòng ông Nixon đã gửi một thư cảm ơn. Hình như ông Bảo bọc plastic cái thư này, đi đâu cũng khoe,

rất là hãnh diện. Còn ông Hoàng thế Phiệt, nhân vật lỗi lạc thứ nhì Thượng Viện, về cả "khả năng chuyên môn" lẫn "tài ăn nói" chỉ kém có mỗi mình ông Trần thế Minh!

5. Liên Danh Bạch Tượng mất 4 mạng, May mắn hơn cả là ông Quản Tượng Trần Văn Lâm. Ông này đang làm Ngoại Trưởng, gắp ra đi khỏi Thượng Viện cũng phải, nhưng lại rút thăm thăm ở lại, mặc dầu ông đang ở tận bên Ma Ni, và người khác rút thăm hộ. Sự ra đi của ông Trần ngọc Oánh, là điều đáng tiếc, vì ông có khả năng. Ông Đào Đăng Vỹ, nhà Tự Điền nổi danh cũng ra đi. Nếu Thượng Viện không làm luật, mà chuyên làm Tự điền, thì rất cần có ông. Nhưng T.V lại không phải là cơ quan chuyên làm Tự điền, nên ông ra đi, cũng chẳng sao. Ông Trần Chánh Thành, người đã bị Tô Tấn hiện về "mãng là đồ thắng lợi", cũng ra đi! Nhưng đối với ông, dù đi hay ở, cũng không sao, vì ông sống ở đâu chả được. Ông đã từng được hành pháp tin dùng, và dù có sống với Mỹ, hay Cộng Sản, cũng được!

Trong số người ở lại, có vua bói Đoàn Văn Cửu, người mà cả TV phải đến nhà coi quẻ trước khi rút thăm. Cả ông Nguyễn Văn Chức, và bà Nguyễn Văn Thơ, như danh Phan Nguyệt Minh, tức trăng sáng vườn chè, cũng được ở lại. Ông Chức, nhà chánh trị đang lên, người "công dân" dám một mình kiện nhà nước thuê phi pháp, ở lại rất phải. Tuy nhiên, ông Chức vốn là "cái rác rưởi của hành pháp" nên sự ở lại của ông, làm cho Hành Pháp kém vui. Một người như ông Chức tuy dễ dặt, nhưng mỗi khi mở mồm là chửi rất nặng, nếu ông ra khỏi TV, thì hành pháp ăn no ngủ yên hơn. Riêng bà Nguyệt Minh, tuy cái sự ở hay đi của bà, cóc ăn nhằm gì tới hoạt động của TV cả. Có bà, hay không có bà cũng vậy thôi. Tuy nhiên, cả TV có hai bóng hồng, bà Đại đã đi rồi, nếu bà Minh cũng đi thì hơi buồn. Thượng Viện là chốn nghiêm trang, nhưng thiếu một bóng hồng, là điều buồn tẻ. Phạm những nơi không phải là tu viện, thì cần có cả chất đực chất cái, cho âm dương hoà hợp; Vậy thì, sự ở lại của bà Phan Nguyệt Minh, là điều chấp nhận được, không phải vì khả năng của bà, nhưng vì "cái giống", và cái nhan sắc của bà. Nhất là, không làm cho chánh khách Đặng Văn Sung thiếu một người bạn đồng hành và đồng khối "khả

ái", trên con đường chính trị "hòa giải dân tộc".

6. Liên danh Bông Lúa, cũng như Bông Huệ, chỉ bị đi doang có ba người. Nhưng cũng là một trường hợp đau khổ đáng chú ý.

Trong số 3 người ra đi, có ông Phạm Nam Sách, là người khá nhất liên danh. Còn hai người khác là Tôn Thất Uân, và Nguyễn Văn Mãn, cóc ai biết tới, nên ra đi là phải. Liên danh này, cũng như Liên danh Đại Đoàn Kết, giá ra đi tất cả hay ít nhất tám chín người, thì may mắn cho đất nước hơn. May mắn nhất cho đất nước, là Nghị sĩ Trần Thế Minh, người to con, và có khả năng nhất Thượng Viện, đã được ở lại. Niềm khóa tới, chắc Nghị sĩ Minh, ở TV cũng gọi là "big Minh", sẽ làm Chủ tịch Thượng Viện. Vì năm 1968, và 1969, NS Minh đã ứng cử chức Chủ tịch TV, cùng với NS Nguyễn Văn Huyền. Và cả hai lần, NS Minh đã rút lui vào phút chót, nên NS Huyền mới đắc cử. Nay NS Huyền đã rút phải thăm ra đi, nếu ông không được tái cử vào mùa Thu này, thì chắc là NS Trần thế Minh sẽ phải hy sinh ra giữ chức Chủ tịch Thượng Nghị Viện. Đó là viễn ảnh tốt đẹp nhất của nền lập pháp nước ta

Cả Cụ Nghị già nhất TV là Võ Văn Truyến, cũng được ở lại 6 năm.

Sau đây là vài nhận xét chót:

Có hai ông nghị một thời kinh nhau nhất, đến nỗi phải đưa nhau ra toà, là Trương tiến Đạt và Trần Chánh Thành, đều đã phải ra đi. Thế là huê nhè!

Theo tinh thần điều 33 hiến pháp, cuộc bầu cử 30 Nghị Sĩ sẽ diễn ra chậm nhất vào tháng Chín tới. Và những người rút phải thăm ra đi, nếu không được tái cử, sẽ chánh thức giã từ Thượng Viện khi bị người mới đắc cử thay thế. Gần đây, khối Cộng Hòa của Nghị Sĩ Đôn có sáng kiến đòi ngân sách TV trả cho mỗi nghị sĩ ra đi mỗi tháng 45 ngàn, trong 3 năm. Nhưng bị báo chửi quá, nên đòi hỏi này đã bị TV gạt phắt. Thế là người đi, đành đi tay trắng.

Có lẽ NS Đôn có linh cảm là mình sẽ ra đi, nên mới lo xa như vậy. Nhưng mưu sự tại khối Cộng Hòa mà thành sự tại Thượng Viện, đành phải chịu vậy, chớ sao?

Con Ong thành thật chia buồn với Quốc Gia Việt Nam và Thượng Viện nói riêng, và một số người ở lại, và hân hoan mừng cho đất nước VN, về một số người ra đi.

BA CÁI ĐÁNG KHEN ĐIỂN RA Ở NHÀ HÁT TÂY

TIN... TỨC

★ HOANG NHAM Thâu lượm

MANG THÂN ĐI LÀM NGHỊ... HÒN ĐÁU PHẢI LÀ «ĂN CƠM NHÀ VÁC NGÀ VOI»

★ HÓA CHO NÊN CÁC VỊ NGHỊ HÒN CẦN PHẢI BIẾT ĐẠI DIỆN DÂN MÀ... ĐÓP HÍT

ĐÔ THIENG.— Kể từ sau khi đánh vỡ mồm một « đồng nghị viên », ông Nghị còi ông tổ gọi tắt là « nghị toe » có vẻ lên chân quá xá. Theo tin các báo thì mới đây ông « nghị toe » lại lên tiếng tố cáo một hơi bốn phát nhắm vào :

- 1.— Một nghị xây cất nhà bất hợp pháp.
- 2.— Ba nghị lấy cả ngàn đô lưa đề xuất ngoại mà có chi... xuất.
- 3.— Một nghị đã chạy chọt cho con trai trốn quân dịch.
- 4.— Một nghị đã thường của quỹ HĐĐT II triệu để phát triển dân sinh mang về phát triển... gia phả.

Lộn Mề CẬU CHÓ... ĐÀN BÀ

Bộ Thông Tin vừa lời một loạt chị em phụ nữ Tâm Tinh, phụ nữ ngày mai v...v... ra đồng một phát 15 ngày. Trong lịch sử báo chí chưa bao giờ người ta thấy báo các bà, các cô bị đóng tập thể, đóng một cách rùng rợn như vậy. Nguyên do : các bà các cô có liên quan hơi mật thiết với Cậu Chó liên bà.

Xét rằng như thế Bộ Thông Tin đã xử ức phụ nữ, đồng thời bôi xấu con cháu bà Trưng, bà Triệu. Nhiệm vụ của đàn bà là phải hấp dẫn. Bà nào được người ta ngó cả ngày mà vẫn chẳng « thấy gì » thì nhất định phải thuộc loại vừa già vừa xỉ.

Nay chị em phụ nữ tâm tinh, phụ nữ ngày mai, phụ nữ sống được rất nhiều người ngó. Ngó rồi thì già, trẻ lớn bé đều bị hóa nó bốc lên tới óc, bốc phừng phừng. Thế có nghĩa là làng báo phụ nữ ta tác trang, thơm tho và pháp pháp. Khi thế gọi tình của báo phụ nữ được kể là đang lên.

Nay Bộ đóng cửa các bà, các cô nữa tháng thì, con gái nhà lành, con trai nhà rách biết ngó vào đâu để học hỏi, thực hiện những công việc có hướng đi lên.

Vậy tốt hơn, nếu thấy báo phụ nữ làm quá, thì đừng có đóng mà vệt ra, cứ gửi cho quý vị chủ nhiệm vài lịch thuốc ngừa thai.

Trước sự tố cáo này, dù đúng trăm phần trăm, hay đúng có 72 phần trăm thì quý ông nghị của cái hội đồng... chuột cũng vẫn đáng khen như thường.

Bởi vì, mang thân đi làm nghị hòn đầu có nghĩa là «ăn cơm nhà vác ngà voi» Nghị hòn là do dân bầu lên, đại diện cho dân địa phương, trong phạm vi địa phương, vậy thì trước hết và tiên quyết vườn là dân. Do đó đã đại diện làm việc cho dân, thì có đại diện dân để... đóp hít

cũng là phải lẽ.

Hơn nữa, làm nghị hòn tức là làm chính trị, làm chính trị phải biết gian dối : nói là tranh đấu cho dân thì phải tranh đấu vợ con mình. Nói xuất ngoại, cầm tiền xong, phải đứng xuất ngoại. Hồ hào con nhà người ta đi lính, nhưng phải biết xoay cho con mình trốn quân dịch. Gian dối chính là bản chất của chính trị mà lị, Con cháu tây già dờ gòn đã bảo rằng « La politique c'est le mensonge même ».

YKCCO ĐỪNG CÓ « CẦM NHẦM »

Theo tin của báo H.B thì sáng 29-12, ông Dân Biểu Nguyễn minh Đăng, biệt hiệu « Tư Lùn » đã chuyển lên ông chủ tịch H.V bản kiến nghị do 70 DB ký tên yêu cầu văn phòng HV hủy bỏ «quyết định cấm cửa» đối với ký giả H.A.

Bản kiến nghị có câu như sau :

« Thừa cụ chủ tịch, tôi trân trọng gửi đến cụ chủ tịch lời đề nghị cho phép ký giả HA (nhật báo HB) được tiếp tục làm nhiệm vụ ký giả nghị trường từ trước tới nay».

Trước hết, đối với việc làm trên đây của ông DB « Tư Lùn » và 70 DB khác (lùn cao mập, ốm đù cỡ) YKCCO rất lấy làm cảm động. Vì 2 lẽ :

1) Đây là một kiến nghị đầy chữ ký... không nhất thì nhì, mà 1 DB có thể vận được từ trước tới nay. Đối với 1 HV lem nhem và phân hóa như miếng... thịt bằm và có nhiều DB chuyên môn trốn họp và trốn trách nhiệm, thì con số 70 chữ ký đó quả đáng cho ta cảm động.

2) Trong Thánh Kinh có kể lại một truyện « ngụ ngôn » đại ý gia đình kia có một đứa con ngu dại, làm đường lạc lối bỏ nhà ra đi hoang đàng. Sau nó phản tỉnh cảm thấy hối hận, nên bò về. Gia đình gồm cha mẹ anh em ôm lấy nó mà khóc vì cảm động, khi thấy nó đã phản tỉnh.

Nay quý vị Dân Biểu từng ủng hộ việc HV cấm cửa HA đã biết phản tỉnh thì hỏi sao YKCCO không cảm động cho được.

Tuy nhiên, mặc dù YKCCO đã cảm động một cách...ngay tình như vậy, nhưng không phải vì thế mà YKCCO bỏ qua một vài chi tiết có vẻ như có tính cách «pháp lý» của một vụ.

Như trước đây, YKCCO từng «nhận định» nhà hát Tây vốn không phải là hương hỏa mà dài của riêng đoàn hát nào. Hay HV dùng nó làm trụ sở, song nó vườn không phải là một hương hỏa mà dài... Do đó cóc ai có quyền cấm cửa ai, nhất là cái sự cấm cửa đó lại nhằm « bịt mồm » nhà báo trong khi bộ luật tối thượng mà quý vị DB đang... đội trên đầu, không cho phép « cá nhân thắng nào », hay tập thể nào, « bịt mồm » báo chí, trừ Tòa án.

Lập pháp là Lập pháp, Tư Pháp, là Tư Pháp hai bên không thể cầm nhầm quyền hạn hiến định của nhau. Cầm nhầm là ăn cắp, là phi pháp. Vậy thì HV là cái thứ gì mà dám cầm nhầm quyền hạn của Tư pháp để trút quyền hành nghề của 1 ký giả nghị trường ?

Chắc chắn quý vị DB không ngu dốt như bọn Con Ong, thì không thể không hiểu điều đó. Có lẽ, vì chỉ là người nên nhiều vị DB đã lầm lẫn khi quyết định cấm cửa 1 ký giả. Nay, hồi tỉnh, thấy việc làm của đồng viện mình phi pháp và... chue quá, nên mới đề nghị xét lại và sửa sai. Cái sự xét lại luôn luôn bao hàm ý thức về một sai lầm phạm phải trong quá khứ.

Đã có lỗi biết mình có lỗi, thì phải... tạ lỗi, chứ sao trong kiến nghị lại dùng chữ « cho phép » ký giả HA được tiếp tục hành nghề ?

★ THÔNG THƯỜNG 1 CÁI LÁ ĐỒ TRÊN 2, 3 NGÓN TAY LÀ CÙNG, ĐÀNG NÀY LÁ CỦA DB KIỀU ĐỒ TRÊN NHỮNG 10 NGÓN TAY THÌ ĐỦ BIẾT NÓ... TO THỂ NÀO RỒI.

SEGHENH.— Sáng 30-12 nhà hát Tây, quang cảnh có vẻ tung bừng ra phết. Phú lít áo trắng áo rằn gác tùm lùm. Đứng là cảnh kinh cung cung chi điệu. Mấy anh kép hát sợ lại bị đám nhân dân chống Cộng quá khích xử dụng đòn hội chợ.

Trong dịp ngàn năm một thuở được đời giao cho nhiệm vụ giữ nhà này, có một vài chú an ninh Nhà hát Tây mặt cứ vênh lên với ký giả. Nhất là cái anh chàng ngồi ở số báo chí; Com lê cà vạt trông cứ y như tây gỗ, lằng sa lằng sằng vẩy đuôi chạy quanh vẩy mấy em ký giả ngoại quốc. Anh đầu tung bừng bằng cách... ra hiệu.

Còn nhà báo đực rựa Anamta tới hỏi xin anh bản phúc trình của ủy ban thì anh cứ phớt lờ ra cái điệu quan trọng « giới hạn... hết rồi ». Mấy thằng làm ở những báo có lập trường chống cộng đều bị anh tây gỗ này từ chối phát phúc trình, vì lẽ phúc trình này bất lợi cho 3 DB bị tố là... « chó cộng sản »

Đây là hãy tưởng thuật một cách...ngay tình, về vòng ngoài. Còn vòng trong thì cũng lắm chuyện đáng...ca ngợi. Việc đàng ca ngợi trước nhất là kép hát Châu nói phết với báo chí lúc ông vừa bước vào trụ sở.

Ông nói rằng ông dèch sợ gì hết, và ông chấp nhận nguy hiểm. Ông sẵn sàng chết, nhưng chết giữa những người quốc gia, và chết như một người quốc gia. Xin lỗi. Cóc sợ, mà khi ủy ban mời ra, ông lại viện lý do an ninh không cho phép đề... trốn. Và, theo TNDT, ông đã sợ tới nỗi... đẻ ra quần, phải chui

lên giường cu HV ăn ngủ... ị tại chỗ.

Cái đáng khen thứ hai là : ông Châu nói rằng hy vọng của ông mong manh và ông chỉ trông vào lối... 6,70 DB là những người quốc gia, trong sạch, có lương tâm... Như vậy hóa ra những DB lên án ông Châu đầu là «bọn bất lương, CS, không trong sạch cả ». HV à còn có được tới nửa ổ DB « trong sạch » như ông Châu nói, cũng đã là đáng khen lắm rồi.

Cái đáng khen thứ ba bắt buộc phải là « kép hát » họ Kiều. Bà vốn là người có món « lá đồ trên mười đầu ngón tay ». Thông thường, một cái lá đồ trên hai ba ngón tay là cùng. Đàng này lá của bà đồ trên những... 10 ngón tay, thì đủ biết lá to tới thể nào rồi.

Ở phần thảo luận, mấy kép hát Ba, Đức... thấy mấy DB quốc gia chống cộng tố hăng quá, lấy làm không hài lòng đã la hét đập bàn, khiến cho cụ chủ tịch, vốn từng bị Bà Kiều tiết lộ là... bất lực, cũng phải đương búa lên đập rầm rầm.

Những kép hát chú trương bệnh 3 « con chó CS » đã kết thành một khối... phá thối, chuyên lời nội qui ra đề lễ dài buổi họp. Lối phá thối này là trò cổ điển, nhưng đã được khối phá thối khai thác tận tình.

Hóa cho nên mãi tới 15 giờ, khi bài này được viết, quý vị kép hát vườn loay hoay như gà mắc đẻ trong cái vòng nội qui.

Hiện chưa biết kết quả ra sao. Không khéo... CS nó « thắng » đấy.

Công dân Nguyễn văn Chức họp báo để ví von

Tiền dân mất vì kiếm ước Như cái màng... trình con gái vì vậy không có chuyện màng trinh rách rồi lại lành được

SEGHENH.— Hôm 29-12 NS Nguyễn văn Chức đã tự ý trước bỏ tư cách Nghị Sĩ để mượn tạm tư cách « công dân » mở cuộc họp báo tại phòng khánh tiết TV. « Công Dân » Chức cho biết ông đã đầu đơn kiện Hành Pháp về vụ thuế kiếm ước, TV cóc dám kiện kể là đáng khen.

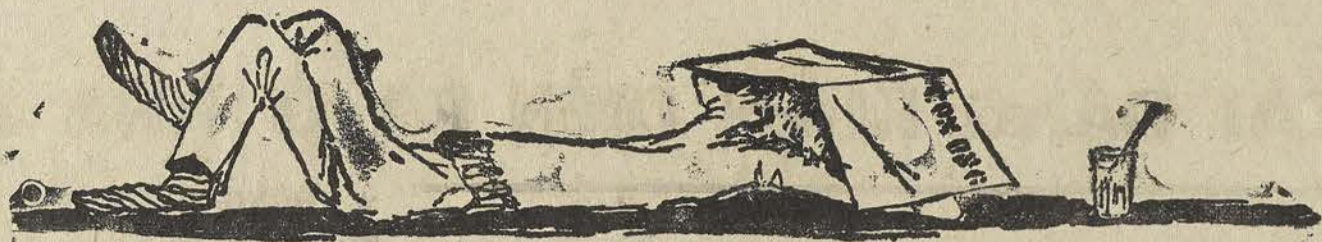
Trong phần trả lời báo chí « công dân » Chức đã cho biết một bản án không bao giờ có tính cách hồi tố. Do đó, nay nếu ông thắng kiện, TCPV có xử thuế kiếm ước là vi luật, thì dân chúng cũng cóc đòi lại được những khoảng tiền đã bị kiếm ước móc túi.

Ông Chức lấy tí dụ như

sau : nay, nếu một cặp vợ chồng cóc thích sống chung nữa, đi kiện xin li dị, tòa cho phép, tức là bản án xử cho hai người xa nhau, thì không có nghĩa là cái bà vợ này không phải vì bản án đó mà... có trinh trở lại.

Cái lối ví von trên quả là... hay ho. Mang một vụ thuế má, cùng với cái đồng tiền mồ hôi nước mắt của dân bị mất đi, mà ví với cái trinh của đàn bà con gái thì... đúng quá rồi còn gì. Chữ trinh đáng giá ngàn vàng. Chắc gì số tiền dân mất vì kiếm ước từ ngày ban hành tới nay đã bằng 1000 lượng vàng, cho nên có thể cái mất mát của dân chưa bằng cái... màng trinh đâu.

CON ONG TRANG ;

Cả kê dê ngỗng

BIÊU TINH

Không hiểu danh từ biểu tinh xuất hiện từ lúc nào mà bây giờ thịnh hành như thế. Dù rằng cuộc biểu tinh được đặt trên những cái tên lòng thông kèm đảng sau, như biểu dương lực lượng, tuần hành, bạo động, bắt bạo động v.v... nhưng cái tiếng biểu tinh tuy không có nghĩa gì cả, vẫn được đồng bào giới bình dân hiểu rất rõ nghĩa..

Trong một tuần lễ nay, thành phố Saigon như đang lên một cơn sốt rét biểu tinh. Khởi đầu là những lời tuyên bố của những người đứng đầu cả nước.

Ở Vũng Tàu về chuyện một con chó, hai con chó, ba con chó. Trong Hạ Viện, nơi phát xuất và xây dựng nền dân chủ có tới ba con chó. Tại sao cứ những kẻ nào không xứng đáng làm người, lại được mang ra so sánh với chó?... Tôi lại nhớ tới câu chuyện đối thoại của hai nhà văn thời tiền chiến. — Tại sao anh lại ví, những thằng viết văn như chúng mình khổ như những con chó? Anh ví như thế, anh không thấy xấu hổ à?...

— Tôi ví chúng mình với chó, thì chỉ có chó mới thấy xấu hổ chứ chúng mình thì xấu hổ nói gì?...

Cánh điều của chế độ, được câu tuyên bố có rất nhiều gió, là câu đập chết ba con chó, bắt đầu lên. Các cơ quan nhà nước bắt đầu mở một chiến dịch đón gió. Sĩ và ba ông dân biểu một cách công khai. Đánh đấm thật quá ư là ngoạn mục. Khi Nhà Nước dùng tới phương tiện của Nhà Nước,

thì đừng ai hòng chống nổi.

Khi được các ông dân biểu trách rằng, dùng phương tiện nhà nước để đá kích dân biểu. Người đứng đầu cả nước đã biểu diễn một sự ngạc nhiên. Ngài có biết gì đâu... Mãi sáng nay, ngồi trên xe hơi, mở cái la dô, ngài mới được nghe chữ. Và ngài lại còn phụ đề một câu tối tăm mặt mũi: Họ làm corect nhưng hơi quá đáng!

Vì cái sự Ngài không biết, tôi xin có một sự chề. Ngài là người đứng đầu cả nước, Ngài phải biết, biết hết.

Nghĩ cho kỹ thì câu nói "nếu Hạ Viện không thể thanh trừng nội bộ, bốn phần của nhân dân và quân đội là phải đứng lên đập chết ba con chó đó", đã là kim chỉ nam, một phương châm hành động cho cuộc biểu tinh ngày 20-12-1969. Ở đời này, thiếu gì kẻ nâng bi. Hành động của ba ông Nghị Đò Thành Phó thái Gia, Nguyễn văn Nam, Giáp văn Thập, chỉ là một hành động nâng bi, lấy điêm, nhưng không ngờ đã bị một phát boomerang effect. Đánh không trúng, cái boomerang đã lại bay ngược về, quật cho một phát vỡ mặt, vỡ mày. Tưởng rằng đây cũng là một bài học những kẻ thích lấy điêm, thích tỏ ta đây đặc lực với Nhà Nước.

Đám con nít đi dự biểu tinh ngày 20-12-1969, đại diện cho nhân dân đô thành, thật đúng là những kẻ thấy vui thì tìm đến, một lũ ăn chưa no, lo chưa tới, kể cả ba anh Nghị Viên Đò Thành, đã hành động giống như Cộng Sản, khi đi đá đảo các anh Cộng Sản. Sở dĩ đất nước tự do này còn đứng vững được, là vì chúng ta đã chán ghét những trò tòa án nhân dân, đấu tố của Cộng Sản. Ba anh đã dùng tới tòa án nhân dân, kiểu biểu tinh 20-12-1969, là các anh đã "hố" to, các anh đã đuổi những thằng chúng tôi không biết còn mảnh đất nào để sống.

Sau khi làm công việc đập chó không xong, đám biểu tinh đã phá vỡ cửa kiếng của Tòa nhà lập pháp và "xâm nhập" vào trong Hạ Viện. Mấy chú con nít, mặt dương dương tự đắc, ngồi vào ghế dành cho dân biểu, đấu hốt chơi. Chẳng mấy khi được vui nhộn như hôm nay. Luật của nước Giao Chỉ ban hành trong thời kỳ chiến tranh là cấm biểu tinh và biểu dương lực lượng.

Còn gì vui thú hơn là... ngồi đại tiện lên trang luật chiến tranh. Hơn thế nữa, ngày 20-12, lại là ngày kỷ niệm thành lập Mặt trận Giải phóng miền nam. Cũng may là, lũ Cộng Sản không ngờ

biểu tinh. Nếu không chúng nó chỉ cần trà trộn vào đám đông và tổ chức ấy, chừng độ vài chục thằng, phơ vài ba ông dân biểu, đặt chất nổ tùm lum, là cũng gây một cuộc xáo trộn chính trị khủng khiếp, không chừng còn làm đổ vỡ cả nền dân chủ.

Ông Nghị sĩ Tôn thất Đính đòi phơ đám biểu tinh, nếu cuộc biểu tinh này xảy ra ở Thượng Viện. Chúng ta cũng chẳng lạ gì, vì ông Nghị này chỉ thích đánh và bắn. Tiện đây cũng xin can ông một phát. Nếu hôm

đó, ông có mặt ở đó, nhìn bộ mặt hớn hở của đám con nít, ông sẽ không có can đảm "phơ" đâu. Hồi xưa, khi ông còn làm Tổng Trấn đã xảy ra vụ Quách thị Trang. Ông mà làm thêm một vụ nữa, chắc rằng ông sẽ phải ăn hận suốt đời.

Nghe đâu, Hạ Viện đã làm thủ tục đề truy tố ba ông Nghị viên Đò Thành Phó thái Gia, Nguyễn văn Nam, Giáp văn Thập ra Tòa Án Đại Hình. Ông Nghị viên còi ô tô Giáp văn Thập bèn trả đũa, tuyên bố rằng kiện nhau là hèn. Bốn chữ "kiện nhau là hèn", nghe lên rất bình dân và vô duyên như tiếng còi ô tô vào lúc đêm khuya. Thế nào mới không là hèn?... Nhờ tới pháp luật xét xử thì là hèn hay sao? Hay là phải chơi nhau bằng ma ni ven, kim búa, mỏ lét mới không là hèn chăng?...

Thời Chiến Quốc, Điền Hiệt đốt nhà Hi Phụ Kỳ thì Tùng Nhi giết Điền Hiệt. Thời Tam Quốc, Hứa Chử vung kiếm chém Hứa Du thì Tào Tháo lại tha cho Hứa Chử.

Người đời đã khen Tùng Nhi và chê Tào Tháo chính cũng vì ở cái diêm này. Chuyện đã lỡ xảy ra rồi, còi ô tô có kêu lên toe toe thì cũng đành là vô ích mà thôi.

Tờ báo này từ trước tới nay, không phải là một tờ báo đứng về phía dân biểu. Mà vẫn luôn luôn bị các ngài dân biểu ghét. Nhưng trong vụ này, quả thực là thấy Hành Pháp có lỗi với Lập Pháp. Hãy thẳng thắn đối với nhau, thì may ra mới có thể hàn gắn được những rạn nứt và đổ vỡ của chế độ tự do, dân chủ.

Bồ Cu Trần Ngọc Châu thị hiện nay lên cơn rét quá rồi. Trong kỳ ra Ủy Ban Đặc biệt, Bồ Cu Châu đã vắng mặt, lấy cớ rằng không được đảm bảo an ninh. Mấy thằng lính thấy vậy cười muốn văng cả răng ra ngoài. Nếu mấy thằng lính cũng đòi được đảm bảo an ninh rồi mới ra trận, thì cái xứ này đã mất về tay Cộng Sản lâu rồi. Đã như vậy còn ngồi mà khoe nào Bảo Quốc Huân Chương, nào Chương mỹ bội tinh. Thật là túi cho mấy cái huy chương quá.

Bồ cu Trần Ngọc Châu chỉ nhận có một tội. Đó là cái tội đã quá thương người anh ruột thịt, có giúp đỡ, có bị móc nối cũng chỉ vì thương kẻ cùng mang với mình một khí cha, huyết mẹ. Thoạt nghe thì thật là thương tâm như đọc một cuốn sách cổ có chữ trung, chữ hiếu, chữ tình, chữ nghĩa, làm ông cho Vẹn cả hai bề... Không, còn cái thái độ hung hăng như ngày xưa, in ronéo thông cáo phát cho báo chí, thách thức cả Tổng Thống. Không ngờ hò hét thì hăng thế mà khi lâm trận, chưa chi đã buông súng, đầu hàng, Đàng thẳng bằng bổng nhiên Siu xuống. Ôi, cổ hươu, con hoẵng mà đi mang cái lột cạp. thì chỉ làm cái đích cho các cung thủ nhắm vào mà bắn. Nếu là cạp thật thì còn có vài ba thế chống đỡ, chứ đội lột cạp, rồi khi bị đuổi, hiện ra nguyên hình con hươu, con hoẵng thì lại càng bị bọn cung thủ đuổi theo, săn bắt tới lúc cùng đường.

Rồi đây, có phải vào năm chung một trại giam, Trần Ngọc Châu và ba ông Phó Thái Gia, Nguyễn văn Nam, Giáp văn Thập có gặp được nhau, chắc là vui lắm. Cả bốn ông sẽ là một bài học cho tất cả hậu thế soi chung,

ĐÊ HỨC CÀN

BIẾT ĐÚNG VỀ BÊN NÀO ?

Cứ như lời Tổng Thống nói thì đứng ở giữa là tron hèn. Nhưng đôi khi có những trường hợp, không phải bất cứ ai cũng dám đứng ngay về bên này hoặc về bên kia. Mà đứng giữa lại sợ mang tiếng tron hèn. Rốt cuộc chẳng biết đứng ở đâu ? Tỉ dụ như cuộc biểu tình a la sô vào viện dưới.

Trước hết, đứng ra tổ chức mít tinh biểu tình ? Xin thưa Hội Đồng Đô Thành, tức là cơ quan dân cử. Ba ông nghị viên dẫn đầu biểu tình hay là Chủ tịch, Phó chủ tịch, tổng thư ký của Hội Đồng, tức là những người đầy đủ thẩm quyền thay mặt cho hai triệu dân Đô thành. Một khi ta đã bỏ phiếu cho mấy ông này, thì ta phải tin nhiệm, phải đứng về phe mấy ông, sống chết cũng phải bênh mấy ông.

Hơn nữa, những người dự mít tinh biểu tình là ai ? - Là nhân dân các quận Đô Thành chứ ai vào đây ? Nhân dân tức là ta, nhân dân hành động tức là ta hành động, dĩ nhiên rồi ra ta lại phải bênh ta, không lẽ bênh ai, không lẽ lại phản đối ta ?

Ta cũng không quên rằng Tổng Thống, vẫn do dân cử ra, từng tuyên bố « nếu Quốc Hội không có thái độ dứt khoát với 3 dân biểu có hồ sơ thân Cộng, thì nhân dân, và Quốc hội sẽ tổ thái độ... » Vậy thì nhân dân, dưới sự lãnh đạo của các đại diện dân cử, bày tỏ thái độ theo đúng đường hướng của vị Tổng Thống dân cử : Chính nghĩa quá xá rồi chứ còn gì nữa ?

Quan niệm được như thế, nhất định ta phải dứt khoát đứng về phía biểu tình để bày tỏ thái độ...

Nhưng khổ một nỗi là ở đời bao giờ cũng còn một chữ nhưng, cái trụ sở cần phải a la sô vào để bày tỏ thái độ ấy lại cũng là một trụ sở của cơ quan dân cử. Mà những vị dân cử này lại nặng kí hơn ba vị dân cử cầm đầu biểu tình, nghĩa là có cái mác « bất khả a la sô ». Nói cho rõ hơn nữa, những vị ngồi tại đây cũng do ta bầu lên, họ nói và làm cũng là thể theo nguyện vọng quyền lợi của ta, ta không thể nào tách rời ra khỏi

họ, sống chết ta cũng vẫn phải ủng hộ họ. Nếu ta a la sô họ tức là ta tự đâm vào ngực ta, tự đá vào đít ta, thật khó coi và buồn cười !

Thế mới chết ! Bên nào cũng có ta, cũng là ta. Ta không a la sô thì không xong, mà để cho a la sô cũng hỏng kiêu.

Ấy chính cái thế lực đó của ta đồng thời còn là cái thế lực của các ông Cò. Đã làm Cò tất nhiên là dư sức tiền liệu được những truyền lộn xộn sắp sửa xảy ra. và muốn « bóp dế » âm mưu bạo động nào lại không được.

Bằng chứng là các ông sư gốc Khờ Me có gồng trà kha, các anh em tài xế xe Buýt chịu chơi một cây, vậy mà vừa mới rục rịch, chưa ra khỏi ngõ, đã bị a la sô hấp đây lui vô chùa, vô trụ sở, chẳng đi được đến đâu Vậy thì nếu muốn, các ông Cò cũng đã có đủ tay « chim bay, cò bay » chỉ cho đoàn biểu tình quay sang hướng khác, khỏi bị lạc đường. Khôn nỗi, đây lại là biểu tình của nhân dân, thể hiệp ý chí của nhân dân, do các đại diện dân cử hướng dẫn. Nếu cản lại, chẳng hóa ra đi ngược lại nguyện vọng của nhân dân sao ? Để rồi sẽ bị kết tội là « đàn áp dân chúng » « bênh vực Cộng sản nằm vùng » sao ?

Bây giờ thì việc đã rồi, Các ông đại biểu của dân không bằng lòng, nên xách đơn đi kiện các ông đại diện dân cử. Một bên muốn bảo vệ Hiến Pháp, quyền lợi căn bản lâu dài của nhân dân, còn một bên hành động thể theo ý nguyện của nhân dân trong giai đoạn hiện tại. Bên nào đúng bên nào sai, có mà trời biết ?

Trong lúc này, bề ngoài các ông « biểu tình » có vẻ như bị thất thế, bị chế là ầu, là bậy, nhưng qua zera.. rera.. Biết đâu ngày mai đây lại chẳng đến lượt các ông « bảo vệ hiến pháp » bị chế là bất lực là yếu ? Khó thể đây. Cho nên nhiều lúc ta bản khoản ngắm đi ngắm lại mãi câu :

«Thần này ví xê làm đôi được.

Một ngôi nhà Hát, một biểu tình

Ừ, có lẽ thế mà hay, ra lẽ ở cả hai bên, bên nào cũng là đại diện cho ta, ta không thể muối mặt nhất bên trọng, nhất bên khinh. Nhưng với một điều kiện quan trọng là đến giờ chốt, giờ thứ 25, bên nào thắng cuộc còn lại, sẽ phải có ta trong đó. Ta mà, ta phải phù thịnh chứ đại gì đi phù suy nhĩ ?

« BÀ LỚN » LÀ AI ?

Tờ nhật báo SC vừa ra mặt đã tung một chương giết gà qua loạt bài điều tra « Bà Lớn ». Rồi khi đã diễn tả khá nhiều hành vi tai quái của « Bà Lớn » đã lạm dụng quyền hành của « Ông lớn » để thoả mãn những thú tánh dâm ô, chưa từng thấy, tờ báo lại mở một cuộc thi nhằm cạnh tranh với màn « đố vui để học » trên Ti Vi. Tương đố gì, chứ đố « Bà lớn là ai ? » thì quá dễ đi, chẳng khác nào như Kiền Tở vừa đố vừa giàng.

Trừ phi « Bà lớn » ấy là một nhân vật tưởng tượng trong tiểu thuyết thì không kể, chứ nếu đã có thật, thiết nghĩ đến đũa trẻ miệng còn hôi sữa cũng sẽ đoán ra.

Này nhè : một « Bà Lớn » đến tỉnh nào cũng sai bảo các ông đầu tỉnh như sai đây tớ, ông nào không làm vừa lòng là báo chông cách chức liền thì đáng phu quân của bà còn ai vào đây nữa ? Ở nước này, các ông đầu tỉnh

ấy chỉ ngán ai, ai còn lạ gì ?

Vậy thì khi đã biết « Ông Lớn » ở vào cỡ nào rồi, lại biết thêm ông ta... bất lực, sợ lệnh của Bà như sợ cọp, thì chỉ cần khề liếc lên một bản danh sách là thấy ngay boong...

Phần đong, thoát tiên, đều nghĩ ngay tới Bà Cố Nhu. Nhưng cũng trong tờ báo đó đã có một mục dành cho « Bà Cố Vấn » rồi. Và lại, Bà Cố Nhu cũng không thuộc loại đàn bà có cái « gu » chỉ khoái các cậu trai tân như « Bà Lớn » này. Nghĩa là « Bà Lớn » chỉ xuất hiện từ sau cuộc Cách Mạng 1963 tới nay, và thừa quý vị, Bà ấy chính là... ?

Cuộc đuổi nhà rùng rợn như phim... Django !

★ Hơn 30 hảo hán, đầu trâu mặt ngựa, tay búa, tay dao, tay sắt nhọn... « thừa thắng » xông vô hết hết đồ đạc kê thuê nhà quăng ra ngoài cửa !

★ Trận đánh « đoạt » thắng lợi vô cùng vẻ vang trước sự chứng kiến của các ông Cò và một ông Tòa ! Ô Hô !

★ Cu ly nhất nhất là cuộc đuổi nhà không có lệnh của Tòa án và Thừa phát lại... lập vi bằng !

Phóng viên Đại Pháo

MÀN THỨ NHẤT (HỒI I)

SÀI GÈNH. — Hồi 10 giờ sáng ngày 18-12-1969, tại đường Huỳnh Quang Tiên số 78, dân chúng Đô Thành đa số dân ngụ, cu đen đã chứng kiến một cuộc đuổi nhà vô cùng dã man, tàn bạo, ghê gớm, giết gân gấp 10 lần phim Django... phục thù ! Hơn 30 hảo hán thuộc loại đầu trâu, mặt ngựa, đứng bên, ăn mặc thời dân Huế kỳ lập quốc... Dưới sự « yểm trợ » của một ông Dự Thẩm (cháu vợ của ông chủ Tòa) và một Sĩ quan tên là X. mang phù hiệu của Bộ Tổng Tham Mưu... (vị Sĩ quan này đẹp giai, cao lớn và vô cùng hào hoa, phong nhã... rất « đạo đức » ra mặt !) Đã gián tiếp chỉ huy bọn ăn cướp xông lên, bẻ khóa mở tung cửa, chui vào khuôn hết đồ đạc người thuê... quăng tuốt ra ngoài đường ! Trước sự chứng kiến vô cùng...thần nhiên của ba Ông Cò thuộc Chi Cầu Kho (dĩ nhiên là 3 ông này đại diện cho cái ngành mà ông Đại Tá Hai đang làm Tổng Giám Đốc !)

Đau để nhất là kẻ thuê nhà là làng chổi lỏi mà chả có ai... cứu ! Dù lúc ấy, có 3 ông Cò đang đứng tính bơ xem như không có việc gì xảy ra...

Phóng viên bay tới vội vã « thừa thắng xông lên » đến nơi mở cuộc điều tra và đã trông thấy như thế này, ly kỳ, rùng rợn như phim Django thứ thiệt :

Người thuê nhà là ông Trần-v-Chấn Giám Đốc hãng Trần Chi Công Thương, năm nay đã ngoài 50 tuổi tóc bạc trắng trông có vẻ người tu hành hơn là dân buôn bán. Ông Chấn cho phóng viên biết : Ông

Ng.T.H.N. một tỷ phú ở Đồ Thiêng mới đây có một rề Quý là cụ Thượng ! Cụ Thượng này nổi tiếng : Suốt gần hết nhiệm kỳ mà chả hề thấy ... cụ lên tiếng nói một cái gì. Nghe đồn cụ mạnh lắm ! Chả ai dám mó đế cụ cả ! Người dù sức mần thịt cụ là ông TH. nhưng ông này hiện nay là Xếp lớn của cụ và cụ Cao. Xuân.V. Thành ra, kể như pha !

ĐUỔI NHÀ CỐC CÀN LỆNH ÔNG TOÀ !

Ông Trần Chi cho biết rằng : Lúc đoàn « còm mắng Đồ » « In đồ công Toa » xông vào bẻ khóa, hôi của ! Ông có lên tiếng bảo rằng : « Nếu không bằng lòng cho tôi thuê thì thôi ! Cứ xin án Tòa mà đuổi ; tội gì làm việc tội lỗi và vô luật lệ đó ! Một thằng du đảng cao lệnh khênh như con khỉ ốm la lớn rằng : « Cần gì phải xin án tòa ! Tao cứ làm, này làm gì tao ? ! Tòa án là cái con mẹ gì ? Thủ tục lồi thối thấy mẹ ! Ông chủ tỷ phú tao chịu chơi lắm, này biết không ? Và lại, cháu của ông Chủ tao... cũng là ông Tòa ! Hiện làm Dự Thẩm... đang có mặt tại đây ! Hề hề ! Rề của ông cũng là T.N.S và một ông Trung Tá nữa ! Mày dám chọc quê ông hông ? ! Cam cha cái mồm mày lại đi cho được việc ! Đ.M. mày còn nói lời thối ông thối bỏ mẹ mày !

Và ông Trần Chi thờ dài : luật pháp đang bị ông Trần Hưng Đạo... đốt cháy. Tôi ngán lắm rồi ông ơi !

MÀN THỨ HAI

Phóng viên vừa phỏng vấn xong « nạn nhân » thì có thừa phát lại của nạn nhân đến lập vi bằng về « cuốn phim » Django vừa chiếu bất hợp pháp. Trong khi « nạn nhân » trình bày sự thiệt hại của mình thì tôi trông thấy lần lộn trong đám các ông cò đến xem chơi, quả thiệt có một ông Tòa Dự Thẩm Phòng... Cháu vợ của nhà Tỷ phú cũng đến xem. Điều đại đột nhất là ông ta chui thẳng vào nhà của nạn nhân ! Đáng lẽ, việc ấy, ông ta nên để cho ông biện lý thì hơn ! Vì chính ông biện lý mới đầy đủ tư cách đó. Còn ông, ông hiện diện vào chỗ « chết » đó thật là đại. Nếu Ma Cao không nể cái tình bạn tri âm lẫn xỉ phé với L. S. Lâm thì, ngày hôm nay ; tên và

hình ảnh của ngài sẽ được chúng tôi nêu lên mặt báo này ! Thôi Ngài ạ, lần sau đừng có ngu như vậy mà mất chỗ đây ! Ngài có nhớ một ông chánh án mới đây đã bị ông chánh nhất cho đi chơi mát không ? Ông đó, cũng ngu như ngài đó ạ ! Ngài có biết, sự hiện diện của Ngài trong nhà nạn nhân hôm đó, đã làm cho nạn nhân « đau khổ » các ông Cò của Đại Tá Hai lác đầu và rùn tý không ??? « Thương » Ngài lắm mới « để nhẹ » một cái đây ạ ! Ngài có bằng lòng không ?

MÀN THỨ BA...

ĐỐI THOẠI MÍ LY ĐẠI TÁ HAI.

Thưa Đại Tá T. G. Đ, từ xưa và cho đến bây giờ, tôi lúc vào cũng quý mến Đại Tá. Vì biết rõ Đại Tá không bao giờ che chở các đàn em làm bậy ! Và cũng không bao giờ tha thứ kẻ làm bậy ! Trong tình thân đó, chúng tôi xin phép đối thoại mí ly Đại Tá đây.

Thưa Đại Tá T.G.Đ, nạn nhân vụ đuổi nhà đã than phiền với chúng tôi rằng : các ông cò của Đại Tá không hề có một hành động nào để... che chở và giúp đỡ cho nạn nhân theo như hiến pháp V.N.C.H. đã quy định. Trái lại, các ông cò của Đại Tá điềm nhiên xem cảnh hiếp bức kẻ cô thế như xem phim Django bán sủng ! Nạn nhân làm đơn cầu cứu nơi ông cò quận II, ông xếp cò... sợ nên sai thuộc hạ đi hỏi ông biện lý xin lệnh.

Mặc dù ông thừa rõ, chủ nhà đã xâm nhập vào một cách bất hợp pháp và không có lệnh của Tòa án. Về sau, ông còn gạt nạn nhân bằng cách hứa cưới rằng : Ừa ! thời được ! Ông cứ đợi đó đi, tôi đã ra lệnh cho ông Phó Ty đi trình sang biện lý thỉnh lệnh ông ấy ! Và nạn nhân đã đợi từ 18 giờ cho đến 24 giờ đêm mà chả thấy có ma nào đến !

Nạn nhân thứ ba trong vụ này là cái nhà anh Quân Nguyễn, Quản lý báo Chính Luận. Anh Nguyễn đã mang đến nhờ ông Trần Chi cho in thuê. Đồ đạc bị vứt ra đường có cả của Chính Luận.

Thưa Đại Tá T.G.Đ, Đại tá nghĩ sao về việc này.

CON ONG TRANG 7

PHÚC XÃ GIAO CHỈ

TỪ HẠNH PHÚC XÃ ĐẾN WILLIAMS CHẨN

Theo « truyền thống » Con Ong, đã mãn một quả nào là quả ấy phải ngoạn mục, đã chửi thẳng nào là thẳng ấy phải bần. Đôi khi, bạn đọc thấy Con Ong đang hung hăng con bọ xít chửi thẳng A, hứa hẹn sẽ bắt những rết bần của nó khỏi xã hội ở số sau, rồi số sau Con Ong... xuống nước xin lỗi nó. Ấy là vì thẳng A đã điều động cả gia đình nhà nó đến Con Ong lay lục, khóc lóc, thề thốt, hứa hẹn... sửa sai. Con Ong viết thì tàn nhẫn nhưng tâm hồn yếu xiu. Bị đụng đến huyết tính căm, Con Ong mềm nhũn. Hậu quả của sự mềm nhũn này là thẳng A, được tha tội, bèn đi rêu rao âm nó đã dọng bạc vào họng Con Ong! Quả đất tròn, thẳng A còn đó, Con Ong còn đây, nó sẽ đứng hồng đem bổ nó ra van xin, đem con nó ra kêu gọi lòng thương hại, đem chỉ nó ra đặt điều và... gây chia rẽ anh em Con Ong.

Bởi đã có « truyền thống », Con Ong cương quyết mãn một quả ngoạn mục về cái sự « bom chim ». Mãn đề bạn khôn lặn, bạn lưu manh hiểu rằng, Con Ong đây đủ dữ kiện kết tội chúng nó. Và chúng nó hết phết lác « nhờ Con Ong chửi, nghề « bom chim » của chúng nó đư bạc thờ phụng tổ tiên chúng nó. Mỏ đầu nền « bom chim » ở Giao Chỉ được xuất hiện lên lút Trào Y Tế Trần Lữ Y. Xuất xứ như vậy :

Có mấy người Đại Hàn quen ông Williams Chấn (không biết có phải Williams Chấn dạy nhạc Hạ Uy Di ở đường Ngô Tùng Châu S.G ?) thường ghé qua Tokyo và xách sang Giao Chỉ ít máy « bom chim » Nhật Bản và nhờ Williams Chấn bán hộ. Kết quả : máy « bom chim » được chiếu cố. Hạnh Phúc Xã ra đời tại đường Trương Minh Giảng thuộc phạm vi quận Tân Bình Gia Định. Hạnh Phúc Xã ăn nên làm ra nhờ những con đàn bà khoái những thằng đàn ông có « chim » bự như « chim » Cậu Chó Hạnh Phúc Xã thừa thắng toan vùng lên kiếm ăn lớn là xin phép Bộ Y Tế cho nhập cảng đồ « bom chim ». Ông Trần Lữ Y đã bác bỏ. Hạnh Phúc Xã bèn chế đồ « bom chim », made in Giao Chỉ, nhưng ba hoa là đồ... Mỹ ! Thấy Hạnh Phúc Xã kiếm ăn bằng cái sự « chim » bé của thiên hạ, một tên lưu manh liền tung ra đồ « bom chim » Dove.

Hạnh Phúc Xã bị cạnh tranh. Mới xin Bộ Kinh Tế cái... nhãn hiệu cầu chướng. Bộ Kinh Tế chuyển sang Bộ Y Tế. Ông Trần Lữ Y ra lệnh cho bác sĩ Vũ Hoạt, trưởng ty Y tế Gia Định bắt bọn Hạnh Phúc Xã Williams Chấn bèn dọt lên đường Trương Minh Giảng phía Saigon. Bác sĩ Vũ Hoạt bắt hụt. Và rồi, Saigon không phải là vùng đất hoạt động của ông ta, ông ta bỏ cuộc. Tổng trưởng Trần Lữ Y ra đi. Không ai nghĩ chuyện diệt tổ chức lưu manh Hạnh Phúc Xã nữa.

Xin được hết lời khen ngợi bác sĩ Trần Lữ Y về công tác này.

TỪ THUỐC BÔI ĐÀU MỘC ĐẤY ĐẾN ĐỒ BƠM CHIM DOVE

Tên lưu manh cạnh tranh với Hạnh Phúc Xã vốn là tên đã chế ra thuốc ép tóc và thuốc bôi đầu mộc đậy. Nó có cái tên rất HIỀN nhưng bắt LƯƠNG. Nhờ những sáng kiến bất lương, tên này đã xe ngựa phom phom, bạc đư phải vất ở các sông bãi. Nó chế ra máy Dove rập theo máy của Hạnh Phúc Xã, quảng cáo tầm lum là máy Mỹ.

Mỏ đầu nền Dove, tên lưu manh làm cái đơn gửi Bộ Y Tế của ông Trần Minh Tùng, xin nhập cảng dụng cụ thể thao... tập tay! Bác sĩ Đặng Văn Đăng ở Bộ Y Tế, trong một văn thư, trả lời tên lưu manh rằng nếu là dụng cụ thể thao thì có thể nhập cảng được và nên hỏi ý kiến Bộ Văn Hóa Giáo Dục và Thanh Niên Thể Thao. Tên bất lương bèn trích đăng một đoạn văn thư của Bộ Y Tế, bịa rằng Bộ Y Tế đã cho phép « hăng » của nó nhập cảng máy Dove « bom chim ». Bộ Y Tế không thêm cái chính. Dân « chim » bé tin tưởng ở tài lãnh đạo của ông Trần Minh Tùng, đã đổ xô đi mua máy

Dove. Tên lưu manh hốt bạc. HẬU QUẢ CỦA DOVE

Mới đây một người đàn ông (xin giấu tên) vào bệnh viện Chợ Rẫy. Ông ta khai rằng vì « bom chim » bằng máy Dove hơi kỹ, dương vật của ông ta bị căng lên. Các vi ti huyết quản đứt hết. Dương vật bị thối. Và Chợ Rẫy đã cắt... chim của ông ta. Thế là, vì ham « bom chim » mà chim bị cắt đứt, hết còn lạc thú trên cõi đời. Ông này sắp làm đơn truy tố cả hãng Dove lẫn Bộ Y Tế.

Hỡi quý vị sắp và đang dùng Dove, Quý vị hãy bảo vệ « con chim »... hòa bình bằng cách vất bỏ nó máy Dove đi, nếu như quý vị không muốn « chim » bị thối, phải cắt đứt.

LỖI TẠI BỘ Y TẾ

Ông Trần Minh Tùng đã tỏ ra vô trách nhiệm, vụ « bom chim » đề tiện trong lịch sử Y tế Giao Chỉ. Nếu Bộ Y Tế của ông không đọc các mục quảng cáo « bom chim » nên không biết tên lưu manh Dove trích văn thư đóng củ triện của Bộ ra làm mồi quảng cáo bịp, ông cũng phải biết là mấy số báo liền, Con Ong đã kích Hạnh Phúc Xã và Dove chứ ?

Ông Trần Lữ Y đã biết và đã đòi tận diệt bọn lưu manh mượn chiêu bài Y Khoa để bịp đồng bào nếu ông Trần Lữ Y còn ngồi ở Bộ Y Tế, Con Ong tin rằng không thể nào bọn Dove dám ngang nhiên quảng cáo bịp lừa tùm lum trên các báo. Đề gây bệnh hoạn cho đồng bào. Ông Trần Minh Tùng, tổng trưởng Y Tế đã bảo vệ sức khỏe và sịnh mệnh của đồng bào như thế à ?

Hay có ẩn Ý gì giữa bọn Dove và Bộ Y Tế ? Con Ong xin được giải thích tường tận. Và Yêu cầu Bộ Y Tế cho biết Bộ có khuyến khích dân Việt Nam « bom chim » không ? Nếu Không, tại sao bọn Dove cứ hành nghề hợp pháp và Bộ Y Tế không có thái độ ? Một tờ báo nhục nhĩ là tờ báo bị đóng cửa vì... Khiêu dâm. Một ông Tổng Thống bị mang tiếng khích lệ nền « bom chim ». Thưa ông Trần Minh Tùng, vinh hay nhục ? Con Ong mong ông đừng đề mang tiếng nhục. Và ông hãy tỏ ra chú ý đến sức khỏe và sịnh mệnh của đồng bào một tí.

CHÚ Ý : Con Ong đã tuyên chiến với bọn Dove, Hạnh Phúc Xã, Con Ong sẽ tiếp tục đều đều, bèn bèn với cả Dove lẫn Bộ Y Tế.

CÁ CHỈ LẤN CHAI

Vậy là quý ông Mã Xái, Mã Xin đã được cả chỉ lẫn chài trong công cuộc chung quyết đư luật Đông Y. Ủy Ban Y Tế Hạ Viện của ông Mã Xái, dưới quyền chỉ huy của ông Hoàng Hồ (tiểu ban Đông Y) sẽ làm vừa lòng cả Đông lẫn Tây. Ít ra là từ nay đến tháng 4 năm 1970, Đông Y lẫn Tây Y (chỉ có Dược sĩ Đoàn thôi, vì Dược sĩ Đoàn đông Bạc, toàn bạc của... la bỏ rút xương tủy đồng bào) đều làm vừa lòng ông Mã Xái. làm vừa lòng cả hai bên.

Nay mai đư luật trong ra khoáng đại hội nghị không biết đầu Nhị Thiên Đường và MacPhsu có cùng OPV và Roussel song kiếm hợp... ngân để làm vừa lòng tất cả trong một pha vô ngoạn mục có đường kiếm hữu hiệu Quang Trung không. Cái đó còn xét lại. Vì từ nay đến tháng 4-1970 hơi xa. Ôi, tiền lệ, cái lệ sẽ làm đảo điên trật tự xã hội. Tiên sư bố chúng nó, chúng nó cứ chửi Con Ong sống sượng, nham nhỏ.

Thực ra, Con Ong sạch sẽ mới bỏ mẹ chứ. Vì đếch biết tạo... chiến tranh để hưởng lợi hai phía,

NGƯỜI CỜ ĐƠN GIAO CHỈ

Nhà nước quyết định đóng cửa hai nhật báo Sống Còn và Tiếng Nói Dân Tộc. Hai ông Chủ nhiệm Phạm Duy Tuệ và Lý Quý Chung cũng chẳng nên buồn. Các ông còn linh lương và còn diễn đàn Hạ Viện đề... đầu hót. Có lẽ, ông Lý Quý Chung bây giờ, mới thực sự là người cờ đơn. Vì tình nghĩa với đây, Con Ong mời người cờ đơn sang Con Ong « sia răng cộp » hàng tuần cho đỡ cô đơn. Ở Kê, cậu ấm Tư Cầu Kho ? Cậu có chửi thẳng nào cứ bảo bọn Con Ong. Bọn này ân oán

Du Thản Chi

nặng lắm, sẽ vì cậu mà tạ lòng tri kỷ.

Nhà nước còn đóng thêm một lô tuần báo về tội... Khiêu dâm. May mà nhà nước đóng cửa có hạn định. Nền rồi đây, nền khiêu dâm sẽ lại tái xuất lai rai. Nghĩ cũng kỳ, báo phụ nữ mà khiêu dâm thì quả là phún... trọc ! Đàn bà vốn dĩ đã là của thêm của đàn ông, cần quái gì phải khiêu dâm. Nhưng nhờ đó, xếp giàn ba tờ báo phụ nữ bị đóng cửa một lượt là kỳ tài Đặng Văn Bédá ói ra bạc ! Ma ri sên mua báo hung lắm, không thêm mướn. Hoan hô tinh thần phục vụ văn học nghệ thuật... khiêu dâm của ma ri sên !

SỐNG SƯỢNG HAY NGHỆ THUẬT

Người ta, những anh đạo đức giả, những anh viết lách lem nhem xuất thân từ... quốc hội, vẫn tưởng viết sống sượng dễ lắm. Có biết đâu rằng, phải tới một trình độ võ nghệ thượng thừa, người cầm bút mới đạt tới nghệ thuật của sống sượng trong văn chương. Cũng một tiếng chửi thề, người có học văng ra, nó duyên dáng và... dễ thương biết bao. Nhưng người vô học văng ra, nó cộc cằn, thô lỗ !

Nữ sĩ Nguyễn Thị Thụy Vũ đang bị các nhà phê bình văn học đao to búa lớn ở đây kết tội là viết sống sượng. Năm tác phẩm của Thụy Vũ, nữ sĩ thời danh miền Nam, đã được đọc giả đón nhận một cách nồng nhiệt. Tác phẩm mới nhất của Nguyễn Thị Thụy Vũ là KHUNG RÊU, lột trần một xã hội trường giả miền Nam về chiều sắp phát hành. Bạn đọc sẽ được đọc văn chương Của nữ sĩ miền Nam này, một thứ văn chương sống động, tàn bạo nhưng không kém thiết tha, triu mến và yêu thương.

Trong chương trình sinh hoạt văn nghệ bổ tui của nhóm Con Ong, truyện dài KHUNG RÊU, những bản đặc biệt sẽ được nữ sĩ Nguyễn Thị Thụy Vũ ký sách kỷ niệm ngay tại quán sách Duyên Anh số 75 lầu 1 Crystal Palace từ 9 giờ 30 chủ nhật 4-1-1970. Xin bạn đọc Con Ong đến sớm để vô được bản đặc biệt và nhìn rõ mặt và « hàng hóa » của nữ sĩ Thụy Vũ.

GIÔNG TỔ MỚI

GIÔNG TỔ MỚI là tên phóng sự tiểu thuyết của Thương Sinh. Trong GIÔNG TỔ MỚI, Thương Sinh sẽ viết về những người thời thượng, những con người đề tiện hơn nghị Hách, hơn Vạn Tóc Mai, những con người đáng thương hơn « vì sao xấu số » Long : những cảnh đời vợ thay chồng, những âm mưu ăn bần, phản bội đất nước của một số trí thức khoa bảng, những nham nhỏ, đề tiện của một bọn thầy tu. Văn văn... GIÔNG TỔ MỚI sẽ khởi đăng trên CON ONG từ số tới.

BỜ TÁT QUẢNG ĐỨC TÁI SINH

NGÀY 3-1-1970

Thượng tọa THÍCH QUẢNG ĐỨC người đã tự thiêu chống lại chế độ độc tài Ngô Đình Diệm để bảo vệ Đạo Pháp sẽ tái sinh vào ngày 3-1-1970 tới đây trên tờ nhật báo Quảng Đức. Đồng bào Phật Tử hãy sẵn sàng tiếp đón Quảng Đức để biết Quảng Đức sống lại nói những gì mỗi ngày.

Thượng tọa Quảng Đức đã ủy Nhiệm cho Thượng tọa ĐỨC NGHIỆP và các ký giả VĂN KHA và VƯƠNG HỮU ĐỨC... Chăm lo những món ăn hàng ngày để hiến dâng độc giả.

in tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH

KHÁC BIỆT GIỮA TẶNG LƯƠNG VÀ TRỢ CẤP

TIN... ĐỘC

★ HOANG NHAM Thâu lượm

Vì bà Hồ, mà cụ Lương... kệt bi Dám mang tiếng nói phét lảm ả

SÈ GHÈNH.— Theo tin từ Hạ Viện thì bà Hoàng Hồ tức bà già của lũ con ông Hoàng Hồ đã gọi lên ông chủ tịch Hạ Viện một lá thư. Tất nhiên không phải là thư tình gửi thư tình, bà chủ xe đồ bà í cho xe... cán thấy mờ.

Đây là một lá thư yêu cầu ông Chủ tịch HV can thiệp cho chồng bà khỏi trình diện trước Tòa Án.

Trong thư bà Hoàng Hồ nhắc lại một câu tuyên bố rất hung hăng con bọ xít của ông

Lương rằng " Ai dám chân lên Hiến Pháp, hãy bắn tôi trước".

Hiện nay người ta chưa được tin cụ Lương sẽ phản ứng thế nào trước lá thư này

Giới am hiểu thì tin rằng cụ Lương sẽ bị... kệt bi. Bởi vì, chẳng những cụ đã tuyên bố như bà H. Hồ đã viện dẫn trong thư mà trước đây có lần cụ còn khẳng định rằng " Hành Pháp mà truy tố 3 Dân Biểu Châu, Hồ, Trúc, là vi hiến".

Nay Hành Pháp đã chính thức truy tố 2 trong 3 D.B «đỏ» Cứ theo như sự khẳng định trên đây của cụ Lương thì HP vừa làm một chuyện «vi hiến», Thế mà HP lại cóc chịu bản cụ trước. Cứ để cụ sống nhàn, khiến cho bây giờ cụ phải nhận lá thư của bà Hoàng Hồ.

Nhưng nhân mà không "giúp đỡ" gì được cho bà ta. mà í ra thì e rằng sẽ lại mang tiếng... bất lực, đánh trống bỏ dùi... vào túi quần.

Vì vậy mà cụ lảm vào thế kệt bi. Ấu chẳng qua cũng chỉ vì vạ mồm vạ miệng. Bọn Con Ong vì là tiêu tốt vô danh, ăn tục nói phét không sao. Chứ cụ chủ tịch HV, đường đường 1 đáng... mà bị coi là ăn tục nói phét thì xấu lắm.

Làm người đảng hoàng tử tế, khổ đã đành. Đảng này, đã phải mang thân đi làm trâu ngựa, mà cũng không khỏi khốn khổ, thật tội nghiệp!

YKCO rất thông cảm với ông Châu, và hiểu được tại sao ông đã phải nhắm mắt khai ra cái mác «xj» của ông.

Ấu cũng tại vì ông tự biết ông giống như con... chó già, như miếng chanh đã kiệt nước hết xài.

Chó già vô tích, nuôi tốn cơm, cần đập chết cho rảnh mắt, chanh đã hết nước thì vứt mẹ nó vô đi, chứ để làm gì.

YKCO

BỒI

Nguyên Dân Biểu Trần ngọc Châu, người bị tố cáo có liên hệ với CS, và đã bị Hạ Viện gián tiếp truất quyền bất khả xâm phạm, hiện đã bị Hành Pháp truy tố ra Tòa, vừa tiết lộ rằng ông sẽ đưa ra đủ bằng cứ để chứng tỏ ông là nhân viên chính công bà lang trợ của CIA.

Ông Châu còn quả quyết chính vì là CIA, nên ông đã được giao công tác liên lạc với CS.

Ờ hơ! Câu chuyện thoạt nghe thì có vẻ ly kỳ quá, nhưng nghĩ cho cùng thì nó chả biện minh được cái mẹ gì cả.

Hiến pháp và luật pháp Anamta không có khoản nào buộc hay cho phép dân Anam làm bồi cho một cơ quan gián điệp ngoại quốc. Tham đồ la, hám địa vị nên có những thăng cam tâm đi làm... chó săn. Cái đó không có lợi gì cho dân Anam, cho nước Anam; Đôi khi còn có hại.

Vậy thì ông Châu có khoe mác « xj » của ông ra cũng chả ăn cái giải rút gì, còn có thể bị chửi thêm là đảng khác. Trước kia ông chửi như chửi má tổ.

Tuy nhiên vì bọn Con Ong có nhiều máu thương người nên dù biết như thế, mà vẫn cảm thấy thương ông Châu.

Đó là sự kết liễu tất nhiên của những cuộc đời làm tay sai đây tớ cho những tổ chức gián điệp ngoại quốc.

CON ONG TRANG 4

- CÁC CÔNG CHỨC TẾP RIU ĐỪNG TƯƠNG BỞ CÁC ANH LÀM CHÓ GÌ CÓ CHỨC VỤ MÀ CŨNG ĐÒI NHÀ NƯỚC CHI THÊM TIỀN.
- ĐÂY LÀ... TRỢ CẤP CHỨC VỤ CHỨ KHÔNG TẶNG LƯƠNG.

SÈ GHÈNH.— Theo tin các báo thì có một số công chức đặc biệt vừa được Nhà nước quyết định chi thêm tiền hàng tháng.

Các công chức đặc biệt này gồm có: Tổng Thống, Phó Tổng Thống, Thủ Tướng, và các Tổng, Thứ Trưởng tỷ lệ «tặng chi» này là 300%.
Mới đầu có báo gọi cái sự «chi thêm tiền» này là tặng lương. Tổng Thống được tăng lương lên là 300.000đ. 1 tháng; Phó Tổng Thống 200.000đ.; Thủ Tướng 180.000đ.; Tổng và Thứ Trưởng 10.000đ và 70.000đ.

Bọn công chức tếp riu, vì đầu óc «nông cạn», nên đã nhảy cồm lên ăn mừng. Bọn tếp riu suy luận một cách «hẹp hòi» rằng: Các ông ấy là công chức và các ông ấy đã được tăng lương, vậy dĩ nhiên công chức tếp riu cũng phải được tăng lương.

Kề ra, các lý luận «đốt nát» ấy cũng không sai là mấy. Tuy kẻ «to» người «bé», nhưng cũng là công chức cả, vậy thì ông công chức to nhất nước là ông

Tổng Thống được tăng lương, ông công chức bé nhất nước là ông tùy phái cũng phải được tăng. Vì chức vụ và nhu cầu mỗi người tuy có khác, nhưng nói chung thì cái mồm và cái dạ dày đều «xêm xêm» cả.

Tuy nhiên, đã bảo đó là cách suy luận «đốt nát». Người có chức trước người ta có cách nói khác, chẳng hạn như ông Thứ Trưởng Tài chính, trong 1 cuộc tiếp xúc với báo chí đã nói rằng «không có chuyện

(XEM TIẾP TRANG 5)

LỘN MỀ

THỐI MỒM

Mẹ kiếp! Năm mới năm me, mới bành mắt sáng mông 4 tháng giêng ta, Dân Anam đã bị một tên nghị sĩ mèo dầy che chọc đi!

Anh chàng này thuộc vào loại những kẻ mắc bệnh thối mồm, ngứa mềp. Chuyện nhà mình còn sơ sơ ra đó: Nạn kỳ thị màu da đang làm thối nước Mỹ; mới đây, dân thiểu số ở Alaska dọa sẽ nổi dậy lập thành một quốc gia riêng biệt v.v...

Anh mù, anh điếc, anh câm, nên anh chẳng nhìn, chẳng nghe, chẳng nói gì. Anh lại chỗ mồm sang tận nước Anam mà nói chuyện của dân Anamta. Anh đề nghị «Sau khi Mỹ rút hết quân, đưa người VN qua Mã Lai Á làm sai gộc đời».

Nhờ anh tí. Dân Anam làm gì có máu du mục như các anh, cũng chẳng phải là kẻ có «truyền thống» bỏ quê cha đất tổ, sang lục địa khác sống đàn đúm thành một quốc gia tạp chủng.

Do đó, chả có lý do gì dân nam phải đi cư đi đâu. Các anh sợ, các anh cứ rút.

Tuy nhiên người ta tin rằng số người Mỹ mắc bệnh thối mồm cui lưa thưa vài kẻ, trong đó anh NS Clayborn Pell này là một.

Nước Mỹ lại có nhiều bác sĩ tài giỏi, ông Nixon còn đợi gì mà không nói với QH Mỹ cho anh chàng Pell này đi khám bệnh răng miệng, hầu có thể chạy chữa kịp thời.

Nếu không, để lâu bệnh thối mồm của anh chàng Pell truyền nhiễm sang một vài cái mồm khác trong QH, thì e rằng dân chúng quanh trụ sở QH Mỹ sẽ phải dọn nhà đi nơi khác cho khỏi hư... cái lỗ mũi.

ĐỨC PHẬT RẤT HOAN HỈ THẤY SỰ SÀI ĐÁNH LỘN TỐT

★ Vì các sư sãi gây được thành tích đáng kể, Đức Phật định tặng cho 1 số huy chương vàng.

VĨNH BÌNH.— Tin từ Vĩnh Bình cho biết hôm 10/2

tại tỉnh này vừa có 1 màn vui lắm. Đó là cuộc biểu tình bạo động của các sư sãi gốc Khờ Me.

Hơn 1.000 ông sư đầu troc ỉóc, mặc áo vàng chóc chia làm 3 đạo quân, trang bị khí giới gậy gỗ đóng đinh, ào ạt tấn công thị xã Vĩnh Bình.

Từ trước tới nay người ta chỉ thấy lính tráng đánh nhau mí V.C, cảnh sát đánh nhau mí bọn cướp, quân du đảng đánh nhau mí quân du đảng v.v...

Đây là lần đầu tiên người ta được thấy các nhà sư đánh lộn mí dân chúng, nên trông... hoan hỉ không chê vào đâu được.

«Đạo quân... sư» này khí thế có vẻ dũng mãnh, đánh nhau hăng lắm. Bạ ai đánh người nấy, đùng cái gì phá cái đó. Chi CSQG Nguyệt Hóa bị phá 100%; Hồ sơ quan trọng bị đốt hết; 13 cảnh sát bị quí sự phang lỗ đầu học xỉ đầu sáng xáu. 1 Đại úy vào quán ăn cơm cũng được quí

(XEM TIẾP TRANG 5)

ĐỒ NHÀ THỔ SẼ TẶNG GIÁ VÌ «AM-BA-LA»... tặng giá

★ «Am-Ba-La» đồ nhà thổ gồm có... xì lip và bông gòn

SÈ GHÈNH.— Theo tin chính thức của Nhà Nước kinh tế, thì có nhiều món hàng tuy không bị đánh thuế kiem ước, nhưng vẫn được tặng giá, vì đồ «am ba la» tặng giá.

Chẳng hạn món xăng pha nhớt tăng thêm 5 cắc, vì thùng đựng nhớt bị đánh thuế kiem ước.

«Am ba la» là đồ dùng để gói, bọc, đựng món hàng.

Mẹ kiếp! Hàng họ thì phải gói, phải bọc. Và việc gói việc bọc là bản phận của nhà cung cấp hàng. Lý gì lại bắt giới tiêu thụ chịu.

Người tiêu thụ mua hàng, tức là chỉ xài món hàng, chứ bộ «nhá» luôn được cả «am ba la» hay sao?

Bọn nhà thia cũng sẽ lên giá. Lý luận của các em nhà thia sẽ là như sau: «Cái đồ

em tuy không bị đánh thuế kiem ước, nhưng các món «am ba la» của em bị thuế kiem ước. Do đó em phải tặng giá».

Tuy nhiên, nhà nước kinh tế, vì có học về chuyên môn, đã nghĩ khác. «Đồ» nào cũng là đồ. Cho nên người mua đồ này, phải trả tiền luôn cả đồ kia.

Theo cái lý luận này, mai một những thằng lấy vợ, tức là mua một cái đồ, sẽ bị nhà vợ bắt trả tiền luôn cả những cái «đồ» khác trong nhà.

«Am ba la» đồ nhà thổ gồm có: xìlip và bông gòn.

Dân làng chơi có ngang bướng cãi rằng: Sư em, anh «ấy» đồ em thì em phải... bóc ra hết, chứ bộ anh «ấy» ở ngoài xì lip hay sao mà em lại tính cả tiền «am ba la». Nhờ em tí.

Cả kê dê ngỗng

TẬP LÀM QUẢN TRỌNG

Khi các anh chính khứa chưa ăn khách, còn nằm nhà ăn lương vợ, thường đánh tiếng đi bốn phương, tám hướng, tự khoe tài kinh bang, tế thế. Mấy anh đó thường ví mình như Quán Trọng, Nhạc Nghị. Anh Gia Cát Lượng của thời Tam Quốc cũng đã từng ví mình với Quán Trọng và Nhạc Nghị, trong những lúc nằm buồn ở đất Nam Dương, làm một kẻ đi cày ở Xó núi.

Vậy Quán Trọng, Nhạc Nghị là anh nào mà đất khứa đến như vậy?... Xin thưa anh Quán Trọng, nổi tiếng là tổ sư của nghề làm đi, nhưng đã làm Tướng Quốc nước Tề, giúp Hoàn Công làm chúa Chư Hầu, một phen khuông chính được thiên hạ Còn Nhạc Nghị thì giữ gìn được nước Yên lúc suy yếu, rồi sau hạ được bảy mươi hai thành của nước Tề.

Ngày đầu năm, mấy tháng trong Tòa Soạn chúng tôi ngồi bàn chuyện Đông Châu và Tam Quốc. Chỉ vì một lời tuyên bố vĩ vút của ông Tổng Trưởng Xã Hội, rằng trong năm nay, nền kỹ nghệ gái điếm, kỹ nghệ cờ bạc và du hí sẽ do Nhà Nước quản trị. Một Trung tâm du hí sẽ được thiết lập tại Vũng Tàu hay Nha Trang, dân chúng Giao Chỉ, muốn giải trí lành mạnh đều có quyền làm một phát hướng về nơi đó, rồi muốn làm gì thì làm. Như vậy, đất du hí ấy, sẽ biến thành một tiểu vương quốc, không bị chi phối bởi hiến pháp chín nút, và luật pháp của nền Giao Chỉ Cộng Huê.

Gã Thâm quả quyết :

— Trong hai nơi địa điểm đang được lựa chọn là Nha Trang và Vũng Tàu, tao chắc là Nhà Nước sẽ chọn Vũng Tàu.

— Tại sao vậy?...

— Vì Lập Pháp đã nâng bi Hành Pháp trong vụ một trăm lẻ hai chữ ký để truy tố dân biểu, thì lần này Hành Pháp cũng sẽ đáp lễ bằng cách chọn đất Vũng Tàu...

Cả bọn ngơ ngác nhìn nhau... Gã Thâm thì vẫn biểu diễn một đường bi hiểm. Rồi thì thằng Hím mới hét lên một tiếng, như anh chàng bác học ngày xưa kiếm được cục xà bông lúc đang tồng ngồng trong phòng tắm :

— Tao hiểu rồi ! Tao hiểu rồi !... Hãng xe đồ Bưu Hiệp !...

Câu chuyện không có vẻ gì được ăn khớp vào nhau. Hãng xe đồ Bưu Hiệp, chạy đường Saigon—Vũng Tàu, thì có liên quan gì tới Hành Pháp và Lập Pháp. Cũng như cây búa của cụ Nguyễn Bá Lương. Cây búa ấy nếu được để nằm trên bàn, thì cây búa ấy là cây búa uy quyền. Nhưng tới khi hết năm 1971, cây búa ấy mà đặt xuống đất, nằm chung với đám kim, mỏ lét, tuộc nơ vít, thì cây búa ấy lại thành một thứ dụng cụ sửa xe đồ. Tôi thì không tin rằng vì hãng xe đồ Bưu Hiệp mà Trung Tâm du hí sẽ là đất Vũng Tàu. Nhưng sự đời, có nhiều chuyện éo le. Hơn nữa, theo những kinh nghiệm từ trước, thời còn anh Bảy làm mưa, làm gió ở đây, nền cờ bạc chỉ có thể phát triển khi có sự tham dự của giới bình dân. Nhìn ở trong sòng, chỉ toàn thấy dân áo ngắn. Vậy những kẻ tới thăm Trung tâm du hí, nhất định không thể là những kẻ ngồi trên xe hơi, coi cờ bạc như một môn giải trí. Lẽ dĩ nhiên, hãng xe đồ Bưu Hiệp, như vậy là đã được tặng một chiếc ma ni ven bằng vàng.

Hôm nay, chúng tôi không bàn về chuyện cờ bạc. Trong ba ngày Tết thằng nào cũng đã được hưởng nó rồi. Nhìn mặt từng thằng, đều thấy mất vẻ mặt kiêu căng của kẻ chiến thắng. Đánh lớn, thua lớn, đánh nhỏ, thua nhỏ... Càng đánh, càng thua. Và càng thua, càng đánh. Hôm nay, ngồi đây, chỉ nên bàn về chuyện công quản gái điếm.

Ông Tổng Trưởng đã làm một công việc của Quán Trọng là mở nhà điếm để lấy thuế. Công việc đó cũng được đi. Chỉ có một điều đáng trách, là ông Tổng Trưởng đã nghĩ đến chuyện này muộn quá. Các đảng đồng minh vĩ đại của chúng ta sắp sửa lên đường về nước, chúng ta mới làm cái công việc mỗi đô la. E rằng sẽ phải đi một chuyến tàu vét, một phiên chợ chiều. Chưa đến chợ đã hết quà. Chưa tới bến, cột buồm đã gãy. Hay nói một cách khác, giống với nền văn chương Tam Tinh Hải Cầu, chúng ta cũng như một chàng thi sĩ vừa mới thấy giấy trắng mực đen, chưa nhúng được cán bút vào mực, mà nguồn thơ đã tuôn ra lai láng.

Nhưng muộn còn hơn không. Ông Tổng Trưởng đang tập làm Quán Trọng, mà mở đầu là công việc quản trị chị em ta, rồi sẽ tiến tới việc đưa nước ta tới chỗ làm bá chủ chư hầu. Các anh chư hầu Phi, Cao Ly, nhiều khi đã tỏ ra rất hỗn. Rồi đây, khi công quản gái điếm được thành lập, các anh sẽ biết tay chúng ta. Nước chúng ta đã để phí nhiều nguồn lợi thiên nhiên, chưa khai thác kịp. Quốc Hội đang bàn tới chuyện khai thác mỏ dầu hỏa ở mãi tít ngoài khơi Phú Quốc. Ông Tổng Trưởng nghĩ chuyện gần hơn, khai thác lá đa, ngay trong nội địa. Như vậy thì ông Tổng Trưởng đã nhìn gần hơn các ông dân biểu nhiều lắm.

Tôi thì tin rất nhiều vào tương lai. Còn Gã Thâm thì lại rất bi quan. Hần tin rằng, khi người ta bắt chước cô nhân, tập làm cô nhân, chỉ tập lấy cái dờ. Muốn tập làm Quán Trọng, không tập được cái kinh bang, tế thế của một bậc Tướng Quốc, mà chỉ có thể đủ khả năng mở nhà điếm. Muốn bắt chước như Gia Cát Lượng, nhưng trong bụng không có được một mẹo an dân phá giặc, mà chỉ tập được tính ngủ ngày... Nhìn quanh quần áo đây, nhan nhản những kẻ tập làm cô nhân. Chỉ nhìn thấy Cam Ninh dương bướm gấm, đeo nhạc đi ăn cướp, mà không nhìn thấy một Cam Ninh trung dũng thờ Tôn Quyền. Không nhìn thấy một Tào Tháo với những gương chỉ huy, lãnh đạo sáng chói, mà chỉ nhìn thấy một Tào Tháo đi cướp vợ của người ta khi đi đánh Trương Tú. Nói tóm lại Gã Thâm đã bi quan hết chỗ nói rồi.

Tôi tin rằng trong việc công quản gái điếm này, ông Tổng Xã Hội cũng đã bàn luận rất kỹ với các ông Tổng Kim Ngọc, Bích Huệ. Chương trình của các ông chắc sẽ đầy đủ chi tiết. Như đi một chốc, thì nhà nước sẽ được hưởng bao nhiêu tiền thuế. Đi một đêm, thì Nhà Nước sẽ ăn có vào đấy bao nhiêu. Chắc các ông đã nghiên cứu cái chính sách phân chia tứ, lục của các tú bà rồi từ đấy sẽ đưa ra một dự thảo đề áp dụng.

Trong dự án Stanley—Vũ Quốc Thúc viết về kinh tế hậu chiến, cũng đã có đề cập tới cái môn này. Ông Tổng Xã Hội, hôm nay, đã làm một công việc «đúcốt

tráng men» cái dự án đó. Tôi đã tiên đoán những khó khăn mà ông Tổng Xã Hội sẽ gặp như là việc giải quyết nạn thất nghiệp vĩ đại của hàng ngàn ma cô và Tú Bà trên toàn quốc.

Cũng phải xin phép cho tôi được nghi ngờ một chút sù. Những thứ gì mà đã đưa vào công quản, thì dần dần sẽ làm phiền tới Viện Giám Sát và Tối Cao Pháp Viện Như Công Quản Xe Buýt. Như công quản tàu bay đồ E Giao Chỉ. Hai nơi công quản ấy mới đây đã xảy ra những vụ đình công tập thể. Tôi nghĩ tới chuyện trong tương lai, công quản gái điếm mà đình công, thì chắc là vui lắm. Chị em ta chỉ cần phết một ít thuốc đỏ vào dụng cụ hành nghề, là có quyền cáo lỗi vì lý do kỹ thuật ngay.

Rồi đây, Công quản Gái Điếm sẽ được thành lập. Nơi này sẽ có Sở Tuyển chọn để sắp xếp giá trị và giá cả các tác phẩm trúng giải. Chắc rằng sẽ ưu tiên cho các tác phẩm còn là bản thảo, chưa mang ra in để cho mướn tùm lum. Rồi cũng có một Sở Huấn Luyện, đào tạo các mầm non, để thay thế các em già, về hưu hay là hết khứa. Một Sở Giao tế, để tiếp đón quan khách. Một Sở An Ninh để giữ gìn trật tự, giữ xe gắn máy và để cho khách được ra về thoải mái hoan. Còn những tiểu ban linh tinh như nghiên cứu cách ăn mặc cho chị em ta, cách bài trí phòng chơi, khung cảnh hấp dẫn mời đón khách biên đình, nghiên cứu giá cả, trừ bao nhiêu phần trăm cho công chức, quân nhân v.v... Nói tóm lại, ông Tổng Trưởng Xã Hội sẽ phải bù đầu, nát óc.

Khi đã có Nha, Sở, tất nhiên là phải tuyển chọn Giám Đốc. Ai sẽ làm Giám Đốc đây?... Giám Đốc sẽ ở trong nghề, hay là không ở trong nghề?... Vì được hưởng quyền lợi ngang hàng với một Giám Đốc, nên cũng cần phải có bằng cấp. Vậy bằng cấp sẽ là Cử Nhân hay Tú tài?... Mà Tú tài thì thuộc ban nào, A, B, C hay D? Cử nhân thì phải tốt nghiệp Chính trị Kinh Doanh hay Kinh Tế Học?... Thật là vấn đề nan giải.

Các em gái điếm, đang từ giai cấp «nhất điểm» đã tụt thang một cách khốn nạn, xuống tận hàng cuối cùng của xã hội, nghĩa là đi làm công chức. Đi làm phải đi bằng xe buýt dành cho quân nhân công chức. Cũng phải có chỉ số lương, cũng phải thi lên ngạch. Vài ba năm, sẽ được đề nghị thăng lên một trật. Chẳng bao lâu sẽ lên đến thượng hạng, ngoại hạng, có tiền lương hưu trí. Và khi có ai hỏi đến nghề nghiệp, các em có quyền trả lời :

— Thưa anh, em làm ở Bộ Xã Hội.

Tương lai đất nước này thật sáng sủa. Đất Giao Chỉ chúng ta đã nảy sinh ra một kỳ nhân. May mắn thay cho đất nước ta, có một ông Tổng Trưởng tập làm Quán Trọng.

Nhưng chỉ xin với ông một điều là sau này, nếu nền công quản gái điếm của chúng ta đất khứa, xin ông Tổng hãy triệt để bài trừ nạn... vé chợ đen.

GÃ THÂM

NÓI LÁO MÀ CHƠI

★ Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Bồ Tùng Linh

ONASSIS, ANH LÀ AI ?

Đầu năm Chó, dân Giao Chỉ lại được ông Tổng Kinh Phạm Kim Ngọc thân tặng một củ đèn như mồm chó đầu năm ! Ông Tổng Ngọc cho biết rằng năm này giá gạo sẽ được tăng bởi vì, theo ông, giá gạo hãy còn rẻ quá. Tình trạng kinh tế trong năm Chó này, sau phát tăng thuế kiểm ước nhưng vườn chưa thấy đã của Ông Tổng Ngọc, chắc chắn còn đen tối nhiều nữa. Vào khoảng giữa năm nay, quần áo của dân chúng mới bắt đầu rách, và với giá vải tăng từ 100 tới 200 phần trăm như hiện nay, trong năm Chó, dân Giao Chỉ, nhờ công đức và tài ba siêu việt của Ông Tổng Ngọc, không những chỉ được dúi mà thôi, sẽ còn được rách. Rách không còn chỗ vá nữa là khác. Phen này thì đồng bào cả nước, từ bà già ăn lễ thương thọ qua những bà nạ đồng đến những em Lolita.. sẽ được dịp bận minijupe ráo trội, bởi vì sẽ không còn đủ tiền để mà may jupe dài che dấu những cái cẳng đầy sẹo.

Đầu năm Chó, tin thời sự cho đọc giả hiểu kỳ một tin hay hay : Tỷ phú Hy Lạp già lổ Onassis đã xa chị Jacqueline Kennedy, Cựu Đệ Nhất Phu Nhân của U.S.A. giàu thịnh và vĩ đại. Cứ kể ra chuyện anh già Onassis ly dị ai, sẽ lấy ai làm vợ sẽ không được dân Giao Chỉ để ý đến nếu không có tin người yêu mới của anh lại là một em nữ ca sĩ Giao Chỉ. Tức là Tỷ phú Onassis đã yêu và đang yêu một em cô đầu tân nhạc Sè Gòong và đang náo nức đòi cưới em cô đầu này làm vợ thay thế Jacqueline. Chuyện này thiệt hay phỉa ? Có bao nhiêu phần trăm sự thật ? Em nữ ca sĩ đó là ai ? Em tên gì ? v.v... Đó là những câu hỏi mà đọc giả Giao Chỉ đang thắc mắc. Anh chủ nhiệm báo này nhanh trí cho đàn em đi vẽ voi thật nhiều về vụ này chắc sẽ bán chạy.

Theo sự dò hỏi... lão của Gã Thâm, có người nói rằng em nữ ca sĩ được mắt xanh của tỷ phú Vua tàu chớ đầu Hy Lạp Onassis chiếu cố là em U.P.H. Em nữ ca sĩ này mới ca 20 cái xuân xanh, em mới ca hát khoảng một niên trở lại đây và em chỉ đáng tuổi cháu nội của anh già Onassis để cụng và nhiều tiền nọ. Cũng

nghe nói... có thể là nói... lão, anh già Onassis si tình gái Giao Chỉ đã chính thức đề nghị bỏ tiền ra mua hẳn một là thị xã Đà Lạt, hai là đảo Phú Quốc của ta để tặng cho em U.P.H. làm đồ sinh lễ nếu em chịu cho ảnh động phòng. Cũng rất có thể, khi đã trở thành giai tể của nhà Giao Chỉ nghèo nàn, khổ cực vì chiến tranh và cộng sản này, chú rề Onassis sẽ bỏ bạc tỷ đô la ra cho chánh phủ nước vợ bé vay. Nếu thực như vậy thì thiết tưởng em bé U.P.H. cũng chẳng hẹp gì một cái lá đa, cái «A Nam nhất thốn thổ» rề tiền của em để giúp nước. Dân ta có tỷ phú Onassis làm con rề, ngân sách nước ta đang có những cái lỗ to như cái bát sẽ được lấp đầy liền tù tì tụt suýt. Có bạc tỷ của anh con rề giàu nhất thế giới cho vay, dân ta sẽ không còn bị khốn khổ vì nạn kiểm ước, chánh phủ ta có thừa tiền sẽ khỏi phải nề nang anh Mèo, khỏi sợ Mèo bắt bớ, quân dân ta sẽ có thừa tiền, võ khí, đầu hỏa để uyển bố mẹ thằng Cộng sản và tương lai của dân tộc ta, nhờ cái lá đa của em, sẽ sáng như gương tàu. Mai sau, trọng em sẽ được dựng ở khắp nơi tôn nghiêm và em sẽ trở thành liệt nữ.

Gã thâm ngây thơ tưởng rằng chỉ có một mình gã biết Onassis yêu em nữ ca sĩ U. Ph. Nhưng sáng nay đọc báo, thấy bọn đồng nghiệp phang tin U. Ph tức là em Uyên Phương. Nhưng những gì nghe nói về tên tự xưng là tỷ phú Onassis mỗi đêm đến ngồi «trồng cây si» em Uyên Phương ở phòng trà T.D. Cho Gã Thâm biết ngay tên này là Onassis... rôm. Nếu là Tỷ phú Onassis thật mà đến VN, khắp thế giới đã loạn tin loạn lên và toàn quyền Bung Ke phải ra tận chân phi cơ chào đón. Sức mấy mà Onassis đi ăn, đi chơi rề tiền như thế.

MỘT PHÁT SO SÁNH ĐÀN BÀ MÈO

VỚI ĐÀN BÀ GIAO CHỈ QUA CHỊ JACQUELINE

Nhắc lại chuyện em Jacqueline Kennedy kết hôn tái giá với anh già Onassis, Gã Thâm muốn nhân dịp này, si và trả thù những anh Mèo cu ly đến Việt Nam văn ngoạc miệng ra nói rằng : muốn ngủ với bất cứ chị đàn bà V. N., nào, mấy anh chỉ phải mất có 1.000 đôn Mèo.

Có thể lắm. Nhưng đàn bà nước Mèo còn khốn nạn, vô tư cách, còn nô lệ cho đồng tiền kỹ hơn đàn bà VN nhiều, rất nhiều. Bằng có là Đệ Nhất Phu Nhân của Mèo, bà vợ của Tổng Thống Kennedy có bầu cử không gian lận của Mèo, đã vì tiền đem thân đi làm vợ một anh già xấu bản, dơ dáy nhất thế giới. Cựu Đệ Nhất Phu Nhân của ta là chị Trần Lệ Xuân, mặc dầu chồng cũng nghèo củ tỷ đầu đốn như ông Kennedy, nay sống lưu vong ở Paris, tuy cần tiền,

cũng không đến nỗi quá hạ mình như chị Jacqueline. Có một Đệ Nhất Phu Nhân, tức là First Lady, dù là Cựu tham tiền, bẽ bối như Mèo, dân tộc đó nếu còn chút liêm sỉ, nếu còn chút siu tự trọng và nhân phẩm, tưởng không nên mở mồm ra khoe khoang việc dùng tiền mua đàn bà nước nghèo mới phải.

ĐỪNG TƯỚNG BỜ

Người đón cái Tết Chó năm nay nhiều hồi hộp «ê mô sừn» nhất nước ta chắc phải là T.T. Tư Lệnh Quân Đoàn 2 Lữ Lan.

Cuối năm Gà, ông bị búa rìu dư luận chiếu cố đến hơi nhiều. Rồi chỉ còn ít ngày nữa là Tết, trong lúc mọi người giàu cũng như nghèo, sửa soạn Tết, Hãng Thông Tấn AFP loan cái tin Tướng Lữ đi khỏi vùng cao châu gió lạnh, mưa mùa (văn của Cựu Tư Lệnh V.L.). Tin của A.F.P. được tất cả các nhật báo Giao Chỉ dịch ra đăng lại, còn có thêm chi tiết đầu ra đây là T.T. Nguyễn Văn Minh, Đương Kim Tổng Trấn Saigon, sẽ lên vùng II thay thế tướng Lữ.

Thế rồi đến cả ba bốn ngày sau, Bộ Quốc phòng ta mới lên tiếng cải chánh tin trên của A.F.P. theo tin của Bộ Q.P., T.T. Lữ Lan không hề bị thay thế. Tin A.F.P. chỉ là tin vịt. Có thể hiểu mấy anh A.F.P. vô tin ở đâu mà ầu đến thế ?

Và Tết đến, Ông Tướng Vùng Hai đã chịu khó gửi thiệp chúc Tết đến nhiều văn nghệ sĩ, nhà văn, nhà báo ở thủ đô. Gã Thâm tuy không hề được quen biết ông cũng không dự vào cuộc xung tụng công đức của ông xảy ra trước đó hai tháng, cũng nhận được một tấm thiệp chúc Tết với chữ viết tay của ông. Thấy ông mất công «soa nhè» tình thân thiện với văn nghệ sĩ, Gã Thâm thấy cần phải có đôi lời rí tai làm quà đầu năm với ông rằng :

— Nếu có ai bảo đảm với ông rằng kẻ đó đã mua được cho ông tất cả báo chí và văn nghệ sĩ Sè Gòong, điều đó là sai. Làng báo Giao Chỉ không phải chỉ là mấy tên chữ láo và đóp tiền bản như ông đã biết. Ở đời, nhiều khi có những kẻ mình tưởng giúp mình, lại là những thằng làm hại mình nhiều nhất. Thực ra, thân làm tướng một vùng, ông có quyền có sợ thằng nào cả, với điều kiện là ông không có làm những trò dơ dáy mà bọn thù ông dọa phớt bày trên báo. Gã Thâm báo cho ông biết làng báo Saigon, làng báo chân chính, không thù hận gì ông cũng chưa thực sự mở cuộc đả kích ông đâu. Nhưng nếu ông cứ tưởng rằng ông đã mua được cả làng báo Saigon, Gã Thâm sợ rằng những ngày tới đây, ông sẽ còn gặp nhiều phiền phức.

● ● ●

Đố chơi đề chọc

LẠ GHÊ !

HỎI : Đố biết Tết Canh Tuất năm nay có gì lạ ?

TOÁN A : Tết năm nay đặc biệt vắng hẳn tiếng pháo.

TOÁN B : Năm nay, mới mừng 2, mừng 3 Tết đồng bào đã có báo đọc.

BAN GIÁM KHẢO : Cả hai toán đều sai bét, vẫn có người đốt pháo như thường, bằng chứng là có trên sáu chục trụ bị bắt bỏ bét về tội đốt pháo. Còn báo ra mừng 2, mừng 3 tết, trước đây cũng đã có báo chơi trò xé rào đó rồi. Riêng Tết Mậu Thân, tình hình bắt buộc phải có báo ngày mừng 3 Tết. Vậy câu trả lời đúng là : năm nay có Tết mà ít ai ăn.

GIÁ GẠO TĂNG ?

HỎI : Đầu năm có báo loan tin ông kinh tế tuyên bố sắp cho tăng giá gạo lên gấp đôi, sau đó lại có báo nói ông kinh tế cải chánh chưa hề đề nghị tăng giá gạo. Vậy có cách nào để biết chắc giá gạo sẽ tăng hay không ?

TOÁN A : Mời ông Kinh Tế lên Đài truyền hình nói rõ lại một lần nữa !

TOÁN B : Vô Chợ Lớn hỏi mấy ông Vua gạo Ba tàu.

BAN GIÁM KHẢO : 5 điểm cho toán B.

CON ONG TRANG 7

NGƯỜI CỦA AI

HỎI : Ông Dân Biểu «Móc nối» là người của ai ?

TOÁN A : Ông ta là người của Cộng Sản, chính cán bộ Cộng Sản Trần Ngọc Hiền đã khai như vậy.

TOÁN B : Ông ta là người của Xĩa, làm công tác «móc nối» theo lệnh của Xĩa, đó là lời phát giác của ông thượng Mèo Phún Rai.

BAN GIÁM KHẢO : Cả hai cùng trật lất, ông ta là của bà Kiều Lá Đờ : cả Cộng lẫn Xĩa chẳng có mặt nào dám liều mạng rút guốc, rút chó lừa ra bảo vệ sự Châu tới cùng như bà Lá Đờ đã làm !

KIỀU CHINH THẮNG KIM VUI ?

HỎI : Trong cuộc thi tranh giải OSCAR Giao Chỉ nữ minh tinh Kiều Chinh đã thắng khít nút Kim Vui để đoạt tượng vàng nữ diễn viên xuất sắc, các bồ có biết tại sao không ?

TOÁN A : Tại Kiều Chinh đẹp hơn Kim Vui.

TOÁN B : Tại sức ủng hộ của ông bầu Kịch Ảnh với cô Kim Vui không mạnh bằng ông An Pha với cô Kiều Chinh.

BAN GIÁM KHẢO : Đáp tầm bậy tầm bạ hết. Cả hai cùng o diêm. Câu trả lời đúng là : tại trong Ban Giám khảo có tới 5 mạng đang quay «Chân Trời Tím», cuốn phim do Kim Vui đóng vai chánh.

ĐOÀN CHÂU MẬU THUA TÂM PHAN ?

HỎI : Cũng trong cuộc tranh giải OSCAR Giao Chỉ nói trên, lão tài tử Đoàn Châu Mậu được đồng điểm với Tâm Phan nhưng rồi lại phải nhường giải, tại sao lạ vậy ?

TOÁN A : Theo lời một ông giám khảo, thì trong phim «Xin nhận nơi này làm quê hương» Đoàn Châu Mậu và Tâm Phan đều là vai chánh, diễn xuất như ngang tài, nhưng Tâm Phan còn đóng thêm phim Thương Hận cũng dự thi. Vì thế mà hơn điểm.

TOÁN B : Vì Đoàn Châu Mậu là bậc đàn anh nên nhường cho đàn em một keo có sao.

BAN GIÁM KHẢO : Lại sai bét hết. Đầu đuôi là tại ông Trần Văn Bửu. Nếu ông Bửu đừng là giám đốc sản xuất cuốn phim «11 giờ 30», thì cuốn này đã được đem dự thi. Trong phim này Đoàn Châu Mậu diễn xuất ác liệt và chắc chắn sẽ hơn điểm Tâm Phan.

BÁO NÀO THẮNG ?

HỎI : Ngày mừng 2 tết, có hai tờ báo Độc Lập Hòa Bình, hai kẻ thù không đội trời chung, cùng kéo nhau ra để mở một màn «thanh toán tại O.K. Corral», đố biết tờ nào thắng ?

TOÁN A : Độc Lập thắng, vì tờ này đã bỏ ra tới 2 triệu tư đề quảng cáo và lại có tặng hình ba ông Phước Lộc Thọ.

TOÁN B : Hòa Bình thắng, nhờ vẫn còn mục «làm thế nào để giết một Tổng Thống ?»

BAN GIÁM KHẢO : Lại láo cả. Cả hai bên cùng thua. Không phải thua nhau mà là thua độc giả. Đầu năm đồng bào còn bận Tết nhất, đâu có ai thèm đọc báo. Với lại giá có muốn đọc cũng có đủ tiền tắc xi đi kiếm báo, vì cả Saigon có độ năm bảy sạp bán, đâu có dễ mua.

PHIM CHUỖNG «ĂN KHÁCH» ?

HỎI : Vì lý do nào mà thời gian gần đây phim «chường» Trung Hoa lan tràn quá xá, chiếm hết tầm chục phần trăm các rạp chiếu bóng ở Saigon Chợ Lớn

TOÁN A : Vì phim «chường» uyển nhau ly kỳ ác ôn, hay hơn phim cao bồi Mèo.

TOÁN B : Vì các Chú Ba bao giờ cũng biết «diệu» hơn là mọi người khác.

BAN GIÁM KHẢO : 5 điểm cho toán B.

● ● ●

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

NHÀ VĂN A NAM KHỎ HAY SƯỞNG ?

Quy chế 69 của Báo Chí Giao Chỉ, được ban hành từ ngày 1-1-1970, tới nay tuy chưa quá 3 tháng, đã thấy có hậu quả tốt cho làng báo Giao Chỉ. Theo qui chế 69 người có nghề báo chỉ cần nộp đủ giấy tờ hợp lệ và hợp pháp là 3 tháng sau có thể ra báo theo đúng luật lệ pháp định. Đầu năm Chó tờ Nhật Báo Độc Lập mới ra là do nhóm Nồi Niêu Soong Chảo chủ trương sau khi "6 lô voa" cha chủ Nhiệm Trần Du, đã hung hăng nhảy vào thị trường từ Mùng 2 Tết làm cho nhiều tờ báo khác vội vã nhảy theo. Con Ong số đầu năm này long trọng dành lời chúc lành cho nhóm Nồi Niêu Soong Chảo.

Và trong vài tháng sắp tới đây, sẽ còn nhiều tờ báo lớn nữa nhảy vào thị trường báo. Đa số là báo của những nhóm chính trị gia muốn tranh cử vào những chức vụ lập pháp. Những phe nhóm chính trị gia này tiền nhiều như nước và rất cần có tiếng nói để tranh cử. Đến chu kỳ 70 này, ký giả, văn sĩ Giao Chỉ sẽ có dịp tha hồ hốt bạc. Những cây viết cừ, được bạn đọc ái mộ, tức là "án khách", sẽ được thiên hạ thi nhau tam cổ thảo luận, khom lưng điều dóm và trải chiếu hoa cạp điều đón về làm báo. Người viết sẽ được mua bằng tiền triệu như đào kép cải lương và người viết hơn đào kép cải lương ở điểm người viết được đời mua nhưng vẫn được đời sợ, đời kính, đời mến. Nghĩa là người viết sẽ có đủ cả danh và tiền nếu có tài.

Lời than cho đời người viết văn, làm thơ ngày xưa của các bậc tiền bối "Nhà văn A Nam khổ như chó..." và "Văn chương hạ giới rẻ như bèo..." có thể sẽ không còn đúng nữa !

BIỆN HỘ CHO VĂN THIỆT !!

Đầu năm Chó, Thiếu Tá Văn Thiệt, người xướng ngôn hùng dũng và điêu luyện nhất của những Đài Phát Thanh Quốc Gia, Quân Đội bị phang một cú đen như mồm chó !!

Không hiểu vì nguyên do nào, tờ S.T.—nghe nói có ông Trương vùng ngầm để một ngón tay út trong việc chỉ huy tờ báo này—phang lia lịa 2 chương tới độc hướng vào Văn Thiệt. Chẳng hạn như dưới đây là nguyên văn bài dài Văn Thiệt trên báo S.T. do đàn anh Tiểu Nguyên Tử, một cây chơi... chữ và chơi... người của làng báo Giao Chỉ:

« KÈ... BUNG LỜI NÓI CỦA CHÁNH QUYỀN !

Mỗi năm, như dịp Tết, rất nhiều sĩ quan được lên chức. Số Đại úy lên Thiếu tá có hàng... tá. Thế mà, chỉ có một người đã được bạn Nặng và Bóp Bì, trong bài Hoa Mai. Nhưng đọc hết bài báo, mới biết rằng nhân vật là một kẻ mà làm bạn đọc cũng như T.N.T. thường... nghe tiếng, mặc dù không hề biết mặt quen tên. Ấy là ô. Văn Thiệt, soạn giả kiêm xướng ngôn viên những bài bình luận của Đài Quân Đội. Có thể nói, suốt 16 năm qua, ông là người... bung lời nói (Porte-parole) của Chánh quyền. Nhưng ông thực hành chức vụ « bung lời nói » này một cách đặc biệt bung bợ chánh quyền trong mọi việc. Như có lần ông đã nhiệt liệt hoan nghênh tất cả những nhân dân tự vệ trong nước. Và chửi, chửi rất dữ dội mãnh, anh hùng và tục tằn tất cả những ai không đồng ý với chánh quyền. Cũng như có lần, cuối tuần lễ, ông đã gọi các dân biểu là bọn cao bồi, lưu manh du đảng chỉ vì họ chỉ trích một dự luật của Hành Pháp, nghĩa là họ chỉ làm tròn nhiệm vụ dân cử của họ.

Cổ nhiên trong nhiệm vụ ấy, suốt 16 năm qua, mỗi lần cuộc thế đổi thay, văn cờ bị lật ngược, ông cũng lật mặt và lật giọng theo ngay. Cái tài và cái can đảm của ông nhà binh này ở chỗ đó. Và mỗi lần có ặt úp, lật ngửa như thế, ông đã lên lon. Nên từ hạ sĩ lạy đã tới Thiếu tá.

Tuy nhiên, nhiều thỉnh giả—rất nhiều thỉnh giả—không đồng ý với cái quan niệm «bung lời nói chánh quyền» của ông.

Vì khi bung bợ, thì ông ngọt ngào, vồ vập cho đến nỗi người nghe không khỏi nghĩ đến hình ảnh một kẻ... bung mồm chó không phải bung lời nói. Còn trái lại khi chửi, thì ông có những lời lẽ tục tằn, một giọng danh thép long óc, khiến, cho dù ông chửi Việt Cộng, người ta cũng không thích nghe, cũng như không ai thích nghe giọng của con mẹ chửi mướn hay

của thằng nặc nô đi đòi tiền thuê nhà ở hàng xóm.

Trong cái nghề này, ông «bung lời nói» của chánh quyền cũng đã hy sinh lắm tiếng, nhiều hơi và phung phí không biết bao nước bọt. Nhưng, trong cái điều nghệ chửi này, ông chỉ có cái giọng nhà binh mà không có cái tài nhà văn.

Làm cho lắm người, vừa mở ra-dô, nghe tiếng ông, đã vội cúp ngang, thành ra bị mất nghe oan 6 câu Vọng cổ được sắp trong chương trình, sau bài bình luận hằng ngày.

Dù sao, chúng ta cũng phải nhìn nhận rằng, ông Văn Thiệt, người «bung lời nói» của chánh quyền và quân đội là một sĩ quan duy nhất, tuy ở trong nghiệp võ, mà không hề ríi khỏi phòng văn, suốt 15 năm trời,

Và cũng là một quân nhân duy nhất được thăng quan, tiến chức, một cách chính thức, công khai, chẳng những nhờ cái lưỡi mà luôn vì cả đời mỗi điều luyện »

Đoàn Dự không thể không bênh Văn Thiệt bởi vì :

— Số một và trước hết, Văn Thiệt chỉ là một xướng ngôn viên có giọng nói hùng, ăn máy phát thanh, anh không hề viết bài và cũng không có quyền hành gì trong việc chửi bởi người này người nọ. Là một quân nhân VT phải làm theo lệnh trên, mà lệnh đây lại là quân lệnh. Đoàn Dự nghĩ rằng đàn anh TNT phải biết rõ hơn ai hết điều ấy. Nếu cần đá kích đài TNQĐ... đá kích cá nhân có vẻ hẹp hòi, thì chỉ trích phải nhắm vào những người chỉ huy đài chứ không phải là chửi xướng ngôn viên chỉ là cái máy đọc.

— Số hai : Từ 3 năm nay, Văn Thiệt không còn đọc một bài bình luận nào hết trên đài phát thanh. Xướng ngôn viên có giọng nói giống hệt giọng VT hiện đọc bình luận và những Quân Lệnh, Nhật Lệnh hiện nay của đài TNQĐ là một hạ sĩ tên là Lâm Văn Hưng. Hưng là học trò VT, có giọng nói giống hệt giọng VT, giống đến nỗi những nhân viên trong đài cũng không phân biệt được bằng nào do V.T. đọc, bằng nào do Hưng đọc.

— Số ba : V.T. bận áo treilli đã 18 năm nay. Mới sáu sáu có gần 20 năm mà thôi. Trong khoảng thời gian 20 năm ấy, một vị đại tiên Hít-Tô-Phe nằm khênh bên pò-la-ti chỉ đốt ra khói sơ sơ có chừng 20 ký lô thuốc..., V. T. đã tốn không biết bao nhiêu là nước miếng và hơi sức để đánh nhau bằng mồm với Cộng Sản. Mang lon Thiếu Úy từ năm 1956, tới nay tính ra là 14 năm anh mới leo lên được cấp Thiếu Tá trong lúc có nhiều người vào lính sau anh, nay đã Đại Tá, Chuẩn Tướng. Ở lính 20 năm, phục vụ liên miên mỗi ngày trên trận giặc mồm mới được cấp Thiếu Tá. Vậy thôi, sung sướng gì đâu mà đàn anh nỡ nào sỉ vả nặng lời đến thế !!!

THẬT VẬY KHÔNG, ÔNG ĐIỀU HẬU ?

Thằng Hề trong mục *Chàng Đặng Đùng* của tờ D.L. phang một phát như sau :

CHỐNG CỘNG BẰNG MỒM

Đầu năm Chó, TT Thiệt đã báo động cho đồng bào cả nước biết, hiện đang có những ngọn giáo đâm sau lưng chiến sĩ. Tuy vị nguyên thủ không nêu đích danh một ai, nhưng mọi người đều hiểu rõ mũi dùi đã kích đó nhắm vào những phần tử nào.

Thằng hề nghĩ rằng không phải chỉ có bọn hoạt đầu, tội trở cờ mới đâm sau lưng các chiến sĩ. Bọn chống Cộng bằng mồm cũng là những phần tử đâm sau lưng các chiến sĩ.

Sở dĩ Thằng Hề nghĩ như vậy là vì có tin ông Dân biểu chống Cộng nhất nước đã dùng cánh diều hâu đưa vợ con qua Thụy Sĩ, Vợ con tiền bạc đi trước, nếu có Đại Hồng Thủy, ông chồng sẽ đi sau.

Trong lúc chờ đợi ngày lên đường «bôn ba nơi hải ngoại» Ông Điều Hậu số 1 của Hạ viện phải che đậy vợ đưa vợ con tiền bạc qua Thụy Sĩ bằng cách hăng say chống Cộng bằng mồm. Hết tổ người này thân Cộng lại tổ người kia tay sai phản chiến Mỹ. Ông đòi đánh Cộng cho tới người lính cuối cùng và đưa ra nhiều luận cứ vững chắc để bác bỏ chủ trương «đánh để huê».

Nghe ông tổ Cộng, nhìn Ông đưa vợ con tiền

ĐOÀN DỰ CẦM TRÒNG

bạc ra ngoại quốc, Thằng Hề không thể ngờ rằng Ông là một người bệnh hoạn, loạn óc, đau thần kinh như mấy ông bác sĩ quân y đã chứng nhận. Một người như Ông mà bị loạn óc thật là uổng. Nếu ông không bị đau thần kinh và có mặt trong quân ngũ, chắc chắn ta đã thăng Cộng từ khuya.

Cả nước đã biết Ông quá rõ. Hãy im lặng tiếp tục lãnh lương dân biểu để làm giàu thêm. Đừng tuyên bố bi bộ gì nữa. Những người như Ông càng căm nín càng dễ được dư luận tha thứ. Những người như Ông càng tuyên bố nhiều càng dễ làm cho dư luận phần nộ.

Vì mỗi câu tuyên bố của ông dù có mang nhãn hiệu Điều Hậu thực ra cũng chỉ là một lời nhục mạ những kẻ gục ngã, chỉ là một mũi dao đâm sau lưng những người đang cầm súng.

Tiền sư cha cái bọn chống Cộng bằng mồm !

THẮNG HỀ

Theo sự hiểu biết có thể lầm — của Đoàn Dự thì nhân vật bị Thằng Hề đá nặng trong bài trên đây là ông Dân Biểu Trần Quý Phong, Chủ nhân đại khách sạn Catinat, người được mệnh danh là «Diều» Hâu vì chủ trương đánh nhau với Cộng, Sản đến cùng ở Hạ Viện.

Ban Du Thán Chi của Con Ong, nhân Tết Năm Chó đi một đường tiểu ngoại giang hồ chưa phân hồi sơn động, đã hơn một lần bênh Dân Biểu Trần Quý Phong. Nay thấy ông bị đá bởi vì tội «mồm nói chống Cộng và ở lại đến cùng, tay đẩy vợ con lên phi cơ bay đi Thụy Sĩ». Đoàn Dự thấy cần phải hỏi nhỏ ông Pnong một câu : « Có thật vậy không ông ? »

Và dặn dò ông một câu — «Nếu ông bị vu oan, C.O sẵn sàng bênh ông, nói lên tiếng nói hào hùng của ông. Còn nếu thật ông thu xếp như thế, Thằng Hề nó phang ông là đúng, anh em xin buồn năm phút...»

LÀM THẦY THUỐC MÀ BÀN

Sau 360 ngày làm việc liên tục, thần xác và tinh thần đã mệt lử. Được dịp nghỉ xả hơi trong mấy ngày Tết, quá phân nửa làng báo tuy không hẹn mà rồi cũng đụng đầu ở cả Vũng Tàu.

Trong những ngày du hí tại Miền Biên vừa nghỉ xả hơi vừa tới tin tức để đầu năm tương vào phóng sự hay loại tin đặc biệt tùy biệt tài của mỗi người. Tuy không ai bảo ai nhưng họ cũng đã lượm được một vài tin độc đề. Chẳng hạn tại tỉnh này có vợ chồng một ông Đốc tờ rất Cầu, Cầu đến nỗi khi người dân Vũng Tàu và các vùng lân cận, nghe đến tên Ông Bà có cái tên là RỪNG ai nấy đều cũng phải nhỏ nước miếng và lắc đầu.

Được hỏi đến một vài cái bàn của Ông Bà họ thì họ cho biết : Ông làm nghề bịp bợm, chứ không phải làm nghề cứu nhân độ thế, đối với các thân chủ mỗi khi tới phòng mạch. Còn của công thì ông chiếu cố từ cái bóng đèn đến tiền bạc công quỹ đem về nhà để bà xài hoặc đem tới những cái toà nhà «chơi» không lỗ của ông bà để tu bổ cho Mỹ mướn, toà nhà lớn này ông bà xây dựng nên cũng bởi các bàn tay ông bà lớn đóng góp bằng tài sản Quốc Gia, câu chuyện làm ăn phát đạt nhờ những phép thuật «nâng bì» và làm áp phe với nhóm người quyền thế vào những thời trước.

Ngoài những cơ sở ở Vũng Tàu ông bà còn nhiều cái vì la đáng giá mỗi cái vài chục triệu cho Mỹ thuê tại Saigon và một số tiền bạc lớn lao gởi các ngân hàng ngoại quốc.

Nếu Ông Bà không bỏ được cái tật đem các Ông Bà lớn để hủ thiên hạ và còn tiếp tục ăn bản C.O sẽ phàn nàn chính danh kẻ các Ông Bà lớn đỡ đầu ăn cổ đây.

Mẹ kiếp, tham lam cũng có ngày phải ọc ra vì là của bất chính không bền lâu.

in tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH